

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 23, ÅRGÅNG 6

HÖSTEN 2017 (68 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjuogoandra nummer. Detta publiceras fredagen den 22 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma torsdagen den 21 december 2017, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta höstnummer avslutar vi återpubliceringen av boken *Växternas hemliga liv*, en klassiker från år 1976 skriven av Peter Tompkins och Christopher Bird. De två sista kapitlen är det 18:e, *Radionisk skadedjursbekämpning*, och det 19:e, *Andens makt över materien*.

Därefter publicerar vi, liksom flera gånger förut, översättningar ur dr Maurice Nicolls verk, *Psychological Commentaries on the Teaching of G. I. Gurdjieff and P. D. Ouspensky* (Psyko-logiska kommentarer till G. I. Gurdjieffs och P. D. Ouspenskys undervisning). Denna gång är det fyra texter om samvetet i arbetet, negativa känslor, kunskap och vara samt identifiering.

Som vanligt avslutas numret med litteraturbilagan. I denna presenterar vi en nyhet: Lasse Wilhelmsons alldeles nya bok, *Ett porträtt med många historier*. Detta viktiga samtidsdokument presenteras med ett utförligt återgivande av sin baksidestext. Varför vår tidskrift stöder Lasse Wilhelmsons arbete genom att upplysa om hans böcker och även hjälpa honom att sprida dem, har förklarats i vårnumret år 2015, i red.:s artikel "O censurerade brev från en äldre broder: Tre brev från 45-jaget D.K. till lärjungen dr Roberto Assagioli", ss. 5-12.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

På spanska avdelningen av denna hemsida har publicerats mellersta tredjedelen av Laurencys *De vises sten*, nämligen Esoteriska världsåskådningen, i översättning till spanska: *La vision esotérica del mundo*. Det är vår käre vän José Antonio Rodríguez som gjort översättningen. Denna text skall givetvis publiceras även på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida, så snart en spansk avdelning av denna iordningställts.

För närmaste framtiden, det vill säga fram till oktober månads mitt, planeras för publicering

på denna hemsida *Ljusteknikens grunder, del sju* och *Ljusteknikens långa tanke, del två*. Båda texterna publiceras samtidigt på svenska och engelska enligt plan lördagen den 14 oktober.

På Förlagsstiftelsens officiella hemsida www.laurency.com planeras likaledes för samma tid publicering av *Ensiminän mentaaliolento* i boken *Ihmisen tie*, det vill säga finska översättningen av *Förstajagets mentalväsen* i boken *Människans väg*. Det är som vanligt vår kära Irmeli som stått för detta arbete.

KAPITEL 18

Radionisk skadedjursbekämpning

Simoneton drömde om att läkare iförda hörlurar en gång skulle kunna ställa diagnos på sina patienter genom att mäta den strålning som de sjuka kroppsdelarna avger och därefter bota dessa kroppsdelar genom att sända hälsobringande vibrationer till dem. Denna dröm har visat sig vara mera verklighet än dikt.

I slutet av adertonhundralet reste en ung man, sonen till en framgångsrik köpman i San Francisco av vilken han ärvt en anseelig förmögenhet, till Heidelberg i Tyskland för att studera avancerad medicin. I Neapel fick Albert Abrams se hur den berömda italienske tenoren Enrico Caruso knäppte till ett vinglas med fingret för att erhålla en ren ton, därpå steg undan och sjöng samma ton, varigenom glaset splittrades. Denna imponerande prestation väckte hos Abrams tanken, att det häri låg en grundprincip, som kunde utnyttjas inom medicinsk diagnostik och behandling.

Vid Heidelbergs universitets medicinska fakultet skulle Abrams erhålla högsta betyg och guldmedalj. Där mötte han också professor de Sauer, som många år innan Gurvitj råkade på sin "mitogenetiska strålning" var sysselsatt med en rad bisarra experiment med växter. De Sauer omtalade, att han under omplantering av späda lökplantor av misstag låtit några av de uppdragna lökarna ligga invid sådana som växte på en av några skivor. Två dagar senare märkte han, att de lökar som växte på den sida av skivan, som var närmast de döende plantorna, skilde sig till det yttre från dem på andra sidan. De Sauer kunde inte förklara orsaken till skillnaden, men Abrams var säker på, att lökrötterna avgav något egendomligt slags strålning, som han satte i samband med den resonanseffekt, som legat bakom glaset Caruso spräckte med blotta stämman.

Abrams återvände till Förenta staterna för att undervisa i patologi vid Stanford-universitetets medicinska fakultet, där han senare skulle bli rektor för de medicinska studierna. Han var en överlägsen diagnostiker och mästare i perkussionens konst och kunde genom att knacka lätt på patientens kropp framkalla resonerande ljud, som gav ledning om vilka sjukdomar patienten led av. En gång märkte Abrams att, då en röntgenapparat i närheten stod påslagen utan varning, den resonerande ton han erhöll av sina knackningar dämpades. Förbryllad roterade Abrams patienten och upptäckte, att den egendomliga dämpningen inträffade endast då patienten hade ansiktet vänt mot öster eller väster men att perkussionen resonerade jämnt, när denne satt vänd mot nord eller syd. Det tycktes föreligga ett förhållande mellan Jordens magnetfält och individens elektromagnetiska fält, liksom fallet var med de korn som Pittman i Alberta undersökte. Abrams upptäckte senare, att en liknande effekt kunde erhållas av en människa med en cancersvulst på läppen även då röntgenapparaten inte var påslagen.

Efter flera månaders experimenterande med människor, drabbade av många slags sjukdomar, drog Abrams slutsatsen, att nervtrådar i maggropen icke endast reagerar genom sammandragning på den stimulus om röntgenstrålning från en apparat på flera meters håll avger, utan även tycks befinna sig i ett tillstånd av konstant sammandragning hos en cancer-sjuk, utom när denne orienteras i nord-sydlig riktning. På grund av denna likhet antog Abrams, att sammandragningarna, som i det förra fallet berodde på den energi röntgenapparaten utstrålade, i det senare fallet inträffade såsom respons på vibrationer från de molekylerna som tillsammans bildade cancersvulsten.

Abrams bad sin tjänare Ivor, som följt med honom till en föreläsning, att komma upp på podiet, blotta överkroppen och vända sig mot väster. Abrams knackade på pojakens kropp strax ovanför naveln samtidigt som han uppmanade sina studenter att noga lyssna hur ihålig och resonerande den erhållna tonen var. Därpå bad han en ung medicinare att hålla ett prov av cancerös vävnad nära Ivors panna, trycka det mot pannan i några sekunder, avlägsna det och trycka det mot pannan på nytt. Medan Abrams perkuterade buken kunde studenterna till sin

förvåning höra hur tonen förändrades från resonans till dämpning varje gång provet sattes mot Ivors panna, tydligen till följd av muskeltrådarnas sammandragning. När Abrams bytte ut det cancerösa provet mot ett tuberkulöst, ändrades inte tonens resonans. Men när han började knacka på ett område strax under naveln, erhöles samma effekt. Abrams måste draga slutsatsen, att ett okänt slags vågor från sjuk vävnad kunde mottagas och registreras av en frisk människas kropp och att dessa vågor på något sätt ändrade beskaffenheten hos kroppens vävnader.

Efter flera månaders arbete kunde Abrams visa, att en rad ”elektroniska reaktioner”, som han kallade dem, från dem erhållna av cancer och tuberkulos till dem av malaria och streptokocker, kunde lokaliseras till olika områden på bålen hos en frisk människa, som i Ivors fall. Detta ledde honom till att uttala, att den hävdvunna föreställningen att sjukdomarna ledde sitt ursprung i cellerna var föråldrad och borde överges. I stället hävdade han, att cellernas molekylära beståndsdelar kan undergå förändringar i sin byggnad, närmare bestämt förändring av elektronernas antal och ordning, varigenom de kommer att uppvisa egenskaper, som först senare blir synliga i mikroskop. Exakt vad som orsakar förändringen visste Abrams ej och inte heller någon annan idag. Icke dess mindre anade han, att krafter kunde vänta på att bli upptäckta, vilka skulle korrigera vad han ansåg vara intramolekylära rubbningar.

Därnäst fann Abrams att strålningen från ett patologiskt prov kunde överföras med en två meter lång tråd liksom elektricitet. En skeptisk medicinare utmanade Abrams att exakt bestämma läget av den tuberkulösa infektion han själv hade i sin ena lunga och för vilken han erhållit behandling på sanatorium. Abrams bad mannen hålla en skiva mot pannan och en annan student att flytta en annan skiva över dennes bröst, tills den ton som uppstod av knackningarna förändrades i tonen. Mannen medgav förbluffad, att Abrams lokaliserat infektionen på centimetrar när.

En och samma punkt på en frisk människas bål reagerade inte blott på en utan på flera patologiska prover. Därför företog sig nu Abrams att utarbeta ett instrument, som skulle kunna särskilja de slag av strålning som härrörde från vävnader med bestämda sjukdomar. Efter flera månaders forskning konstruerade han vad han kallade en ”reflexofon”. Denna var ett instrument som i mycket påminde om en reostat – ett jämnt ställbart elektriskt motstånd, som används att reglera elektrisk ström – och den kunde avge ljud av varierande tonhöjd, varigenom man inte längre behövde knacka på en bestämd punkt på kroppen.

På en skala kunde man nu avläsa värden för olika sjukdomar: 55 för ett syfilisprov, 58 för sarkomangripen vävnad och så vidare. Abrams bad sin assistent blanda proverna, varpå han fann, att han kunde ofelbart välja ut eller ”diagnosticera” genom att avläsa de värden hans indikator angav.

De rön Abrams gjorde på detta område icke blott kom flera årtionden för tidigt utan gick även stick i stäv med den på hans tid förhärskande grundsynen i medicinen. Hans yttrande, ”såsom läkare kan vi inte ställa oss utanför de framsteg man gjort inom fysiken och isolera den mänskliga varelsen från andra varelser i den fysiska världen”, var lika obegripligt för de flesta av hans läkarkolleger som de yttranden Lakhovsky och Crile skulle fälla senare.

En ännu mer fantastisk upptäckt gjorde Abrams, när han fann att han kunde med sitt instrument diagnosticera en kropps sjukdomar, utgående från en enda droppe blod från denna kropp. Vidare kunde han bestämma icke endast den sjukdom en människa led av utan även *hur långt den fortskridit* genom att tydligen inducera effekten av en reflexofon på en annan, som innehöll tre reostater kalibrerade i enheter om 10, 1 och 1/25.

Ännu märkligare var att Abrams fann att, om en kvinna led av bröstcancer, han kunde enbart av hennes bloddroppe bestämma i vilket bröst svulsten fanns endast genom att låta en frisk person, som han perkuterade, flytta fingertopparna över sitt eget bröst. På precis samma sätt kunde Abrams ådagalägga exakt var i en kropp det förekom tuberkulos eller något annat sjukdomstillstånd, vare sig härden fanns i lungorna, tarmen, blåsan, en av ryggkotorna eller i

själva verket i vilken annan kroppsdel som helst.

En gång, då Abrams under en föreläsning visade den reaktion som blodet av en malaria-patient gav, vände han sig plötsligt mot åhörarna och sade: ”Här är mer än fyrtio läkare närvarande och troligen skulle ni alla föreskriva kinin åt en patient som led av denna sjukdom. Men kan någon av er ange ett vetenskapligt skäl för detta?” Eftersom ingen svarade, tog Abrams några tiondedels gram kininsulfat och lade detta på apparaten, där bloddroppen legat. Ämnet gav exakt samma perkussionston som malarian. Därefter lade han den malariasjuka vävnaden i behållaren *tillsammans* med något tiondedels gram kinin insvept i silkespapper. Nu medförde perkussionen ett resonerande ljud i stället för det dämpade, som angivit malaria. Abrams framkastade för sina förvånade åhörare, att den strålning som kininmolekylerna avger *fullständigt uttraderade* den från malariamolekylerna, att kininets verkan på malarian berodde på en oanad elektrisk lag, som skulle bli föremål för intensiv forskning. Flera andra kända mediciner uppförde sig på liknande sätt: kvicksilver mot syfilis, för att anföra bara ett exempel.

Abrams visste att, om han kunde konstruera ett instrument, som kunde sända ut vågor på ungefär samma sätt som en radiosändare och därtill förändra de vågor, som malariasjuk eller syfilitisk vävnad utsände, han skulle kunna uttradera de sjuka vågorna lika effektivt som med kinin eller kvicksilver.

Ehuru han till en början ansåg dylikt ligga ”utom mänsklig förmåga”, konstruerade han en ”oscilloklast” med en väns hjälp. Denne var Samuel O. Hoffman, en framstående radioingenjör, som nått berömmelse under första världskriget för utarbetandet av en unik metod att även på långt håll detektera tyska zeppelinare på väg mot den amerikanska kusten. Oscilloklasten eller ”vågbrytaren”, som ordet betyder, kunde sända särskilda vågor med förmågan att bota sjukdomar hos människor tydligen genom att förändra eller neutralisera strålning här rörande från olika sjukdomar. År 1919 började Abrams undervisa läkare i apparatens handhavande. Dessa betraktade apparaten som nära nog ett underverk, då varken de eller ens Abrams kunde ge en exakt förklaring av dess botande förmåga.

År 1922 meddelade Abrams i den medicinska tidskriften *Physico-Clinical Journal*, att han för första gången telefonledes ställt diagnos på en patient, som varit flera kilometer från hans mottagning. Han hade använt endast en droppe blod från patienten och mätt dess vibrationstal med sina instrument. Detta sällsamma påstående väckte till sist Amerikanska läkarförbundets vrede. I dess tidskrift kom en artikel, där Abrams i kränkande ordalag framställdes såsom charlatan. Den fann en eftersägare i Brittiska läkarförbundets tidskrift *British Medical Journal*. Detta föranledde ett genmäle från sir James Barr, förutvarande ordförande för Brittiska läkarförbundet, vilken med framgång använt Abrams’ metoder i sin egen praktik. Sir James skrev:

Ni citerar mycket sällan från *Journal of the American Medical Association*, och man kunde vänta sig att ni när ni gör det valde ett mer seriöst ämne än ett okunnigt utfall mot en framstående läkare, ja mot enligt mitt förmenande läkaryrkets största geni.

Barr avslutade med att säga: ”läkare och redaktörer av läkartidskrifter kommer en gång att inse, att det låg mer i Abrams’ vibrationer än deras filosofi kunde drömma om”.

Abrams’ största upptäckter var de, att all materia är radioaktiv och att den alstrade strålningen kan uppfångas tvärs igenom rummet med människans reflexer såsom detektorer. Han fann även att i många sjukdomstillstånd områden med dämpad resonans konsekvent återfinnes på bestämda ställen på patientens kropp.

Sedan Abrams avlidit år 1924 fortfor smutskastningen av honom i Förenta staterna i aderton nummer i följd av den ansedda vetenskapliga tidskriften *Scientific American*. En av de värsta insinuationerna var att ”Abrams-lådan” byggts med det enda syftet att lura naiva läkare och aningslös allmänhet på pengar. Det hade undgått alla att Abrams, som var millionär på grund av arv, skrivit till författaren Upton Sinclair, en av hans amerikanska

försvarare, att han skulle donera sin apparatur och sitt olönade arbete till vilken inrättning som helst som ville vidareutveckla "Abrams-lådan" till mänsklighetens fromma.

Sanktionerna mot Abrams och hans verk skrämde bort de flesta amerikanska läkare utom en liten minoritet, varav de flesta var självständigt tänkande kiropraktorer eller "naturläkare", som de föredrog att kalla sig.

Men en generation efter Abrams' död fick en av dessa, som bodde i närheten av San Francisco-bukten, besök av Curtis P. Upton, en civilingenjör som utbildat sig i Princeton¹ och vilkens fader varit kompanjon med Thomas Alva Edison. Upton hade undrat, om den egendomliga apparat man använt att bota sjukdomar med inte kunde användas mot jordbrukets skadeinsekter. En dag sommaren 1951 körde han en kamrat från Princeton, William J. Knuth, som var en elektronikexpert från Corpus Christi i Texas, in i Cortaro Marana-området, inte långt från Tucson i delstaten Arizona, ett område med bomullsfält på sammanlagt 12 000 hektar. De lastade ur från baksidan av sin truck ett mystiskt, lådliknande instrument, som var av ungefär en bärbar radioapparats storlek och försedd med visartavlor och en stickantenn. De skulle överträffa Simoneton och McInnes och försöka påverka fältet icke direkt utan genom fotografier av det.

Ett flygfotografi av fältet lades på en "kollektorplatta", som satt intill nederdelen av instrumentet, tillsammans med en reagent, som man visste vara giftig för bomullens skadegörare. Visartavlorna ställdes in på visst läge. Syftet med försöket bestod i att befria fältet från skadedjur utan att använda kemiska insektsmedel. Teorien bakom metoden var egendomligare än något annat som dittills diskuterats i frågan om växternas natur och sade, att molekylerna och atomerna i fotografiets emulsion skulle resonera med samma frekvens som de föremål fotografiet återgav. De bägge amerikanska ingenjörerna visste dock inte att samma upptäckt gjorts av Bovis på trettioalet. Amerikanerna trodde, att de genom att påverka fotografiet med en reagens, som de visste vara giftig för bomullens skadeverkare, kunde göra bomullsplantorna på fältet immuna mot dessa. Den mängd av den giftiga reagensen som de använde var ofantligt liten jämförd med det fotograferade fältets yta, varför reagensen antogs verka på samma sätt som den homeopatiska medicinens potenser.

Homeopatien är en medicinsk behandlingsmetod, som grundlades av Christian Samuel Hahnemann, en framstående läkare, som föddes i Meissen i Sachsen år 1755. Hahnemann var även kemist, språkman, översättare av medicinsk litteratur och författare av ett omfattande apotekarlexikon. Han upptäckte att sådant, som i större doser kan hos människan förorsaka symptom liknande dem på viss sjukdom, kan i mindre doser bota just denna sjukdom, varför han blev starkt motarbetad av sin tids motsvarighet till vår socialstyrelse. Från början hade upptäckten gjorts av en slump, när grevinnan av Cinchon, hustrun till spanske vicekungen i Peru, botades från malaria med ett dekokt, som gjorts av barken från ett träd på orten och som hos henne framkallade symptom, som var identiska med malarians. Denna bark blev därefter känd såsom "cinchonbark" och såldes av munkarna i Spanien åt de rika för sin vikt i guld och åt de fattiga för ingenting.

Efter denna medicinska upptäckt företog Hahnemann en metodisk utforskning av växter, örter, bark och alla andra slags ämnen, däribland ormgift, i syfte att finna sådana som orsakade symptom liknande dem av någon känd sjukdom. Genom att ge de medel han erhöll härav i små doser kunde han göra några nära nog mirakulösa kurer. Han fann att belladonna var ett medel mot scharlakansfeber, backsippa mot mässling och gelsemium mot influensa. Minst lika märkvärdig som Hahnemanns kurer var hans vidare upptäckt, att ett medel blev allt kraftigare och alltmer effektivt ju mer det spädades ut, till och med i spädningar så stora som en del till en million. Rudolf Hauschka förklarar fenomenet så, att om materien är en förtät-

¹ Ett universitet med teknisk högskola, beläget i delstaten New Jersey (övers. anm.).

ning eller kristallisation av kosmiska krafter, dessa krafter helt naturligt återgår till ett tillstånd av större kraftverkan, då de befriats ur sitt materiella omhölje, liksom djinner ur en flaska.

Hauschka förklarar, att en del av hemligheten med Hahnemanns metod låg i det rytmiska, matematiska sätt varpå han skakade sina lösningar. Rytmen, menar han, har här samma verkan som den har på människor: att befria anden ur kroppens fångsel.

Men de maktägande gjorde processen kort med Hahnemann. Han var redan illa anskrivnen hos sina läkarkolleger, eftersom han ansåg åderlåtning och koppslagning vara ett brott, och nu riktade apotekarna sin vrede mot Hahnemann, när de insåg det hot mot deras profiter som försäljningen av mediciner i så små mängder måste innebära. Hahnemanns upptäckt presenterades för allmänheten i den tidskrift Goethes husläkare, dr Hufeland, gav ut. Omedelbart tillsåg Apotekarnas gille (föregångare till våra dagars läkemedelsindustri och detaljister, som varje år pådyvlar läkarna hundratals nya piller och pulver), att Hahnemann drogs inför rätta, befanns skyldig, framtogs rätten att tillreda och utdela läkemedel och tvangs lämna staden.

I Tucson år 1951 hade det varit svårt att finna en vetenskapsman, som skulle slagit vad ens om småpengarna han hade i fickan om att Uptons och Knuths metod kunde utgöra något skydd mot förhärjande skadedjur. Likväl fortsatte de bägge ingenjörerna sitt verk och upprepade processen med flygfotografier, som täckte de hela 1600 hektar, som ägdes av Cortaro Management Company, ett av Arizonas största bomullsodlingsföretag. Företagsledningen hasarderade att, om de tolv olika skadegörare, som normalt angrep deras milliondollarsgröda, kunde hållas tillbaka med så enkla medel, de kunde spara inemot 30 000 dollar om året på att utmönstra insektsmedlen.

På hösten samma år hade Tucson-tidningen *Weekend-Reporter* en illustrerad artikel på ett helt uppslag med rubriken ”Spel om millioner gav bomullsman utdelning”. Artikelns påstod, att ”elektronisk skadedjursbekämpning av Buck Rogers-modell” hade gjort det möjligt för Cortaro att få nästan 25 procent större bomullsavkastning än Arizonas genomsnitt. W. S. Nichols, styrelseordförande i Cortaro Management Company, tillkännagav i en edlig skriftlig försäkran att den behandlade bomullen även tycktes ha haft omkring 20 procent fler frön. Nichols förklarade: ”Detta kan möjligen ha kommit sig därav, att man inte dödade bina, som den radioniska processen inte tycks påverka.” Nichols anmärkte vidare, att hans gallringsarbetare iakttagit en nästan total avsaknad av ormar i de områden som behandlats på det besynnerliga sättet.

På Förenta staternas östkust fanns en annan av Uptons kamrater från Princeton, Howard Armstrong, som blivit industrikemist och hade äran av många uppfinningar. Nu beslöt han att pröva vännens metod i Pennsylvania. Sedan han tagit ett flygfotografi av ett majsfälts, som angreps av japanska skalbaggar, klippte han av ett hörn av fotografiet och lade den återstående, större delen på den radioniska apparatens kollektorplatta tillsammans med en liten mängd rotenon, ett skalbaggsmedel, som erhålles ur roten till en trädartad asiatisk klängväxt, som japanerna kallar ”roten”.

Sedan han utfört flera mellan fem och tio minuter långa behandlingar med apparatens visartavlor ställda på bestämda värden, gav en noggrann räkning av skalbaggar vid handen, att mellan 80 och 90 procent av dem dött eller försvunnit på annat sätt från de majsplantor, som behandlats genom fotografiet. De obehandlade växterna, som återgavs på fotografiets avklippta hörn, förblev angripna i samma utsträckning som tidigare.

Efter att ha bevittnat detta experiment skrev B. A. Rockwell, forskningschef vid Pennsylvania Farm Bureau Cooperative Association² i Harrisburg:

Att bemästra skadeinsekter på 50 kilometers håll utan någon fara för människor, växter eller djur är måhända en unik insats inom den vetenskapliga bekämpningen av skadeinsekter. För en människa med 19 års erfarenhet på detta forskningsfält ter sig denna prestation överklig, omöjlig, fantastisk, befängd. Likväl har författaren av detta utfört noggranna räkningar av de behandlade och

² En delstatlig sammanslutning av kommunala jordbrukskonsulenter (övers. anm.).

obehandlade majsplantorna. Dessa beräkningar visar definitivt, att utrotningen skett i proportionen tio till ett till de behandlade plantornas fördel.

Upton, Knuth och Armstrong förenade sina förmågor och sina initialer och bildade företaget UKACO, Inc. Det nya företags syfte var att befria jordbrukarna från de avskydda skadegörarna genom att använda denna nya metod, som var lika vetenskapligt oförklarlig som den var enkel och billig. Företaget erhöll stöd av general Henry M. Gross, en av Harrisburgs mest framstående borgare och ordförande i delstaten Pennsylvanias inkallelsemyndighet.

Upton och Knuth skrev kontrakt med fyrtiofyra odlare av kronärtskockor i västra Förenta staterna om behandling av dessas grödor mot fjädermott. Kontrakten utformades enligt principen ”inga resultat – ingen betalning”. Alla odlarna erlade en serviceavgift av 2:50 dollar per hektar, en bråkdel av kostnaderna för konventionell besprutning. Rockwell i Pennsylvania skrev: ”Med kännedom om att jordbrukare vanligen inte betalar för något med mindre än att de har nytta av det, är detta det bästa bevis jag fått för UKACO-metodens användbarhet.

Rockwell var övertygad om att en radikalt ny utveckling inom insektsbekämpningen nu stod för dörren, och han satte upp kontrakt med sina jordbrukarkolleger om att utföra en lång rad experiment under hans överinseende.

Den nya, giftfria metoden att behandla grödorna mot skadedjur väckte nyfikenhet på jordbruksdepartementets forskningsstation i Beltsville i Maryland. En av dess tjänstemän, dr Truman Hinton, ringde general Gross och sade, att han gärna ville veta exakt hur UKACO nådde sina resultat. När Hinton och två kolleger, även de fil. doktorer, anlät till Harrisburg, fick de veta att principen bakom apparaten på något sätt tycktes stå i samband med radiosändning. Men när de frågade UKACOs representant Howard Armstrong på vilken våglängd han sände ut sin behandling, kunde han bara säga, att han inte visste.

Icke dess mindre hade Armstrong sådan framgång sommaren 1951 att, när försäljare av insektsmedel besökte de farmer han behandlat, de fick veta att deras varor inte längre behövdes. Farmarna skötte själva många av de behandlingsapparater som Armstrong lämnat efter sig på farmarna. Detta retade tydligen den amerikanska insektsgiftsindustrin, som följande vinter reagerade på den nya UKACO-tekniken på samma sätt som den brittiska konstgödselindustrin gjort på sir Albert Howards rekommendationer. Industriens språkrör *Agricultural Chemicals* (Kemikalier i jordbruket) tryckte i januarinumret 1952 en artikel, som betecknade UKACO-metoden som rent bedrägeri.

Rockwell förnekade aldrig, att den radioniska metoden *inte alltid* var framgångsrik. Han uttalade själv i klara ordalag, att vissa prov kunde slå fel på grund av interferens från stående bevakningsrör, högspänningsledning, läckande transformatorer, trådstängsel, radar, blomkrukor och skilda markförhållanden.

Under 1952 års odlingssäsong behandlade man majs på 570 hektar, som tillhörde 61 farmares 81 olika ägor i fem grevskap (motsvarande kommuner). 78 360 enskilda majsstänglar undersöktes. Funktionärer från den ideella stiftelse, de tre kompanjonerna i UKACO bildat tillsammans med general Gross, Homeotronic Foundation, samarbetade med flera funktionärer från Pennsylvanias jordbruksbyrå och med en från delstaten Ohios jordbruksbyråers förbund³.

Därefter erfor Armstrong från västkusten att representanter för insektsmedelsbolagen i samarbete med tjänstemän från jordbruksdepartementet besökt farmare, som använde UKACO-metoden, och sagt dem, att denna var rent bedrägeri. UKACO-kompanjonerna drog slutsatsen, att Beltsville-stationen direkt och avsiktligt lade hinder i vägen för deras vidare arbete och att insektsmedelsindustriens korridorpolitiker i huvudstaden Washington övade mycket stark påtryckning på regeringen i avsikt att undertrycka de nya bekämpningsmetoderna, som

³ Se övers. anm. på sidan 6.

på ett så illavarslande sätt hotade att slå denna industri ur brädet. Så effektiv var kampanjen mot UKACO, att företaget fick svårigheter att vinna nya kunder bland farmarna, som nu övertalades av en härskara av departementstjänstemän, att Upton-Knuth-Armstrong-behandlingen inte hade något värde.

Under tiden hade Uptons patentansökan avslagits med hänvisning till att redogörelsen ”inte innehållit tillräcklig övertygande bevisning av kompetent expertis med vetenskaplig bakgrund”. Nu insände han ett tillägg om tjugotvå sidor att stödja sina påståenden med. I tillägget skrev han, att ”det är svårt att ge en precis definition av de nya metodernas natur och verkningssätt” och menade, att metoden

innefattar studiet och användandet av vissa grundläggande energikällor, som kan påverka molekyler, atomer och elektroner genom dessas karakteristiska, harmoniska potensresonerande frekvenser, i vilka varje materiepartikel uppvisar sin egen karakteristiska frekvens under kontrollerad polaritet i ett magnetfält i rörelse.

Till stöd för sina påståenden anförde uppfinnarna det arbete som dr Edward Purcell utfört. Dr Purcell, som tillsammans med dr Felix Bloch erhöll 1952 års nobelpris i fysik, skrev i det nummer av *Science News Letter* som utkom den 15 november en artikel om de karakteristiska resonerande vågor grundämnena avger, då de bringas att resonera i särskilt utvalda magnetfält, och i samma nummer lämnade han en redogörelse för dr Blochs arbete. Dr Bloch hade genom ett förfarande, som han kallade ”kärninduktion” lyckats med att få atompartiklar att fungera såsom ytterligt små radiosändare, vilkas utsändning då den förstärkts kraftigt kunde detekteras i högtalare. Upton hyste föga tvivel om att hans ”radiotoniska behandling”, som han kallade den, utnyttjade det slags energi som Bloch studerat, vilket ”vetenskapen ännu ej erkänt – allra minst i dess tillämpningar på de molekylära strukturerna i den komplexa växt- och djurvärlden”, som Upton skrev.

Upton hävdade, att förhandenvaron och mätbarheten av skilda amplituder av elektriska potentialer hos levande väsen redan långt tidigare kunnat bevisas genom elektronikexperter arbete och med detektering av potentialer medelst förfinad apparatur. Han hänvisade även till doktorerna George Washington Criles och Harold Saxton Burrs skrifter.

Sedan alla dessa åtgärder att få patentet bifallet slagit fel, vände sig general Gross till sina kontakter i styrelserna i några av nationens största industriföretag och kunde presentera metoden för flera inflytelserika vetenskapsmän, knutna till Förenta staternas regering, bland dem Vannevar Bush, president Eisenhowers vetenskaplige rådgivare. Gross redogjorde för dem om vad UKACO kunnat utföra och sade, att företagets verksamhet grundades på idén, att varje partikel hade sin egen allmänna frekvens, vilket dr Crile hävdade så eftertryckligt. Vetenskapsmännen svarade upphetsat, att de resultat UKACO uppnått vore omöjliga.

Gross föreslog hövligt, att vetenskapsmännen borde resa till Harrisburg och tala med Rockwell samt med de farmare, vilkas grödor blivit skyddade på ”radiotoniskt” vis. Då kunde de själva se resultaten. De avböjde emellertid hans inbjudan. Lika liten framgång fick Gross hos föreståndaren för Carnegie-stiftelsen i Washington. Denne sade honom rakt på sak, att det inte funnes någonting i den elektroniska vetenskapen, som tydde på att UKACO-metoden kunde fungera.

Dr Willars Libby, som uppfann dateringsmetoden med kol-14 och som snart därefter skulle erhålla nobelpriset i kemi, lyssnade till vad Gross hade att säga och sade sedan, avskräckande men kanske helt riktigt, att det skulle kosta mer än en million dollar att utforska ”lådan”.

Det som också kunde ha skrämt statsmakterna var tanken att, om man kunde påverka och till och med döda en svärm insekter bara genom att stråla ut gift mot dem genom ett fotografi av de växter insekterna angrep, samma teknik kunde tillämpas militärt mot truppkoncentrationer eller rent av hela stadsbefolkningar. Allt detta verkade avskräckande, och i förening med de utstuderade och uppenbarligen framgångsrika ansträngningar de maktägande i stat och näringsliv gjorde för att vända farmarnas intresse från den nya insektsbekämpningen

medförde det att UKACO till sist tvangs slå igen verksamheten. Men historien om det som senare skulle kallas "radionik" hade endast börjat.

T. Galen Hieronymus var en ung ingenjör, som var anställd vid elverket i Kansas City och som varit den förste amerikan som erhållit licens att använda amatörradio, vilket skedde före första världskriget. En dag trettio år innan UKACO upphörde bad honom en granne, dr Planck, att tillverka vissa delar till något instrument, som fordrade precisa komponenter, såsom remsor av silverplåt, skurna efter mått på millimetrar när, och noggrant lindade spolar. Planck förklarade inte för sin unge mekaniker syftet med de nya instrument denne skulle hjälpa till att bygga, förutom att han nämnde ett mystiskt medicinskt geni i San Francisco, med vilket han studerat fantastiska nya metoder att behandla sjukdomar. Efter någon tid avled Planck, och änkan bad Hieronymus att komma till parets hus och taga vad han ville ha av den utrustning som fyllde ett helt arbetsrum och hon inte hade bruk av. Först nu fick Hieronymus veta det verkliga ändamålet med den utrustning han tillverkat samt den okände läkarens namn: Albert Abrams.

Samtidigt var en energisk ung kiropraktor i Los Angeles, dr Ruth Drown, också i färd med att förfina Abrams' apparater. Ruth Drown's märkligaste prestation var uppfinnandet av en kamera, varmed man kunde fotografera människors inre organ och vävnader med användande av endast en droppe av deras blod, till och med när de befann sig på tusentals kilometers avstånd från dr Drown's mottagning. Ännu märkligare var, att hon kunde fotografera "i tvärsnitt", vilket är omöjligt med röntgenstrålning. Hon fick brittiskt patent på sin apparat, som mera tycktes höra hemma i nästa århundrade, men Förenta staternas motsvarighet till vår socialstyrelse, Food and Drug Administration, betecknade hennes teorier som science fiction och beslagtogs utrustningen i början av fyrtiotalet. För att garantera hennes tragiska belägenhet passande offentlighet såg samma myndighet till att journalister från bildtidningen *Life* var på plats vid händelsen.

Medan Ruth Drown verkade i Californien, vidareutvecklade en läkare i Chicago, G. W. Wiggelworth, "Abrams-lådan" genom att ersätta motståndsspolar med vridkondensatorer. Denna förändring fann han starkt förbättra intoningsmöjligheten. Wiggelworth fick hjälp i detta av sin bror, en elektronikingenjör, som först betraktat oscilloklasten såsom rena bedrägeriet men till sist blivit övertygad om dess verkan. Wiggelworth kallade sin apparat "patoklast", vilket betyder "sjukdomsbrytare". Patoklastens användare sammanslöt sig i ett förbund för patometri, Pathometric Association.

Hieronymus hade tidigare på egen hand noga studerat de egendomliga energier som utgår inte från frisk eller sjuk vävnad utan från metaller. Med utgångspunkt i sina rön planerade han nu ett annat experiment.

Han grävde ned föremål av lödigt silver, såsom skedar, peppar- och saltströare och annat han kunde stjäla av sin hustru, på prärien i Kansas. Med vetskapen om var silvret var gömt arbetade Hieronymus sedan "baklänges", som han uttryckte det, och försökte upptäcka strålningen från silvret. Till sin förvåning fann han, att han alltsomoftast *inte kunna finna någon energi* utgå från silvret och undrade, om någon hade grävt upp hans skatt. Några timmar senare kunde energierna stråla ut lika starkt som någonsin.

Med sin eklektiska inställning undrade Hieronymus därnäst, huruvida orsaken till att energien inte kunde påvisas vid vissa tidpunkter var, att den strålade icke uppåt och alltså bort från Jorden, utan nedåt och mot Jordens medelpunkt. För att söka utröna saken slog han ned i jorden en två och en halv meter lång, kopparklädd jordningsstång av stål så djupt, att den skulle nå djupare än silverskatten. När stången var i nivå med eller djupare än silvret, angav hans till stången anslutna apparat ett flöde av energi. När han dock drog upp stången, så att den befann sig ovanför silvret, registrerades ingen energi.

Genom upprepade mätningar i flera veckors tid fann Hieronymus, att energien från silvret föreföll avledas nedåt under några timmar med två och en halv dags intervaller. Då han såg

efter i almanackan, fann han att avledningarnas cykel i vissa avseenden stämde överens med månens faser. Pfeiffers upptäckt om månens inflytande på växterna tycktes kunna utsträckas till att gälla även metaller.

Ytterligare arbete med nedgrävd metall övertygade Hieronymus om att dessa energier, i likhet med dem Abrams utnyttjat i sina experiment, starkt påverkades av magnetisk attraktion. Så tycktes åtminstone två det tjugonde århundradets forskare, varav den ene liksom Mesmer var läkare och den andre liksom Reichenbach laboratorieforskare, ha återupptäckt sambandet mellan den mineraliska och den "animala" magnetismen.

Hieronymus anade, att den okända energi metallerna utsände på något sätt kunde stå i samband med solljuset. Eftersom den kunde överföras med tråd, kunde den ha inverkan på växternas växande.

I syfte att söka utröna detta satte Hieronymus några aluminiumkantade lådor i den kolmörka källaren till sitt hus i Kansas City. En del av lådorna jordade han till en vattenledning och anslöt han med varsin koppartråd till metallplattor, som han ställt utanför huset och i fullt solsken. Andra lådor fick inga sådana anslutningar. I dem alla sådde Hieronymus frön. I de anslutna lådorna spirade fröna upp till kraftiga gröna växter. Fröna i de icke anslutna lådorna hade intet spår av grönt, såg klena ut och slokade.

Detta ledde Hieronymus till den revolutionerande slutsatsen att vad som än åstadkommit klorofyllalstringen i växterna inte kunde ha varit solljus, men däremot något förbundet med detta, något som till skillnad från ljuset kunde överföras med tråd. Han visste inte vilket våglängdsområde inom det elektromagnetiska spektret denna energi skulle hänföras till, inte ens om den alls tillhörde detta spektrum.

Efterhand som Hieronymus fortsatte bygga instrument åt läkare och själv experimenterade med dem, blev han allt säkrare på att den energi som apparaterna modulerade hade föga med elektromagnetismen att skaffa. Denna hans uppfattning blev visshet i och med upptäckten, att apparaten själv kortslöts, om den dränktes i solljus, precis liksom radions elektriska kretsar kortslutes när de hamnar i vatten.

Därnäst konstruerade Hieronymus en speciell analysapparat, som han först utrustade med linser och sedan med ett prisma. Med hjälp av denna kunde han identifiera många grundämnen på grundval av den strålning de avgav. Han fann, att energien då den bröts i ett prisma uppförde sig på samma sätt som ljus, med skillnaden att brytningsvinklarna var mycket spetsigare samt att energien från de olika grundämnena bröts i brytningsvinklarna i den ordning som motsvarade grundämnenas kärninnehåll. Möjligheten att fastställa ett ämnes identitet enbart genom dess strålning övertygade Hieronymus om att Abrams' apparat och dess avkomlingar eliminerade sjukdomar "genom ett radioaktivt angrepp på den energi som håller samman molekylstrukturerna".

Strålningens frekvens och brytningsvinkel står i exakt proportion till antalet partiklar i ett grundämnes atomkärna, säger Hieronymus. Sammansatta ämnens frekvensområden och brytningsvinklar kan därför utvisa vad dessa ämnen består av. Den avgivna energien avtar icke, till skillnad från elektromagnetisk energi, med kvadraten på avståndet. Den strålar blott en viss sträcka, som bestäms av det föremål den härrör från, den riktning den tar och även tidpunkten på dygnet. Något förändrar mängden avgiven strålen på samma sätt som dimma, rök eller andra ämnen förändrar atmosfärens täthet och därmed påverkar ljusets intensitet, vilken källa detta än härrör från.

I försöket att beskriva denna strålning framlade Hieronymus först denna obekväma definition: "En energi, som lyder vissa av *elektricitetens* lagar, men inte alla, och vissa av *optikens* lagar, men inte alla." För att slippa upprepningen formulerade han termen "*eloptisk energi*".

Hans slutsats löd, att denna energi var självständig i förhållande till elektromagnetisk energi, likväl på något sätt samhörig med denna. Hieronymus antog, att deras frekvensspektra måste vara besläktade, eftersom en skillnad förelåg. Han kom till uppfattningen att den

eloptiska energien i alla sina våglängder var ett *fint medium*, vilket ”kunde vara detsamma som det elektronikingenjörer och fysiker anger så som den ’eter’ som verkar vid högre harmoniska svängningar än dem vi hittills haft erfarenhet av”.

Bakteriologen Otto Rahn, vilkens bok om strålningen från levande väsen så förbryllade hans kolleger tio år dessförinnan, undersökte Hieronymus’ metod och experiment och skrev därefter till uppfinnaren:

Eftersom denna strålning bär livets hemlighet, bär den också dödens. För närvarande känner mycket få människor till möjligheterna, och mycket få känner *alla* fakta. Det synes vara ett oavvisligt krav, att dessa få behåller sin kunskap för sig själva och yppar endast så mycket av den som är nödvändigt för att man skall kunna göra de omedelbara medicinska tillämpningarna. Era upptäckter erbjuder väldiga möjligheter, lika oerhörda som atombombens. I likhet med atomenergien kan även den nya strålningen användas till mänsklighetens såväl gagn som ohägn.

År 1949 tillerkändes Hieronymus Förenta staternas patent nummer 2 482 773 för ”Detektering av emanationer från material och mätning av dessas volym”. Andra patent utfärdades senare i Storbritannien och Canada,

I ett experiment Hieronymus utförde tillsammans med en representant för UKACO valde han ut tre majsax, som vardera en majsax av. Därpå isolerade Hieronymus axen, så att maskarna inte kunde smita, och började behandla dem med sin radioniska sändare. Han uppger, att efter tre dagars behandling under tio minuter per timma dygnet igenom två av majsaxarna blivit till mos, medan den tredje ännu levde, om än i medtaget tillstånd. Efter ytterligare ett dygn med samma behandling hade även den envisa masken blivit till mos. Av de bägge andra återstod bara ”våta fläckar” på majsaxen.

Hieronymus överväldigas av den dödsbringande kraften hos den inställda strålningen och beslöt att aldrig avslöja *allt* om sina apparaters konstruktion eller arbetssätt, förrän han en gång finner allvarliga forskare med oförvitlig karaktär, vilka kan hjälpa honom att klarlägga de yttersta möjligheterna av hans upptäckter.

KAPITEL 19

Andens makt över materien

År 1934, omkring två decennier innan UKACO:s ansträngningar att hjälpa farmarna i Pennsylvania omintetgjordes av den kemiska industrien och Förenta staternas jordbruksdepartement, utkom i Storbritannien en bok betitlad *The Chain of Life* (Livets kedja). Författare var den brittiske kirurgen Guyon Richards, som skaffat sig en omfattande medicinsk erfarenhet då han tjänstgjorde som provinsialläkare i Indien.

En kollega, kapten Sandes, hade med sina teorier väckt hans intresse för joniseringens föga kända välsignelser, däribland dess anmärkningsvärda effekter i behandling av sjukdomar. Detta var en forskningsgren, som senare skulle utvecklas i Tyskland och främst i Sovjetunionen men försummas nästan helt i andra länder. Richards blev, som han själv uttryckte det, ”elektriskt sinnad” och företog sig att göra detaljerade galvanometriska studier av såväl friska som sjuka växter och människor. Om Abrams sade Richards att det var skada att faktum, att oscilloklastens botande egenskaper inte kunde exakt förklaras, hindrat läkarkåren att inse de viktiga frågeställningar Abrams presenterat.

Richards’ bok återuppväckte intresset för radionik hos det lilla koteri av uppslagsrika läkare som ville experimentera med den nya behandlingsmetoden. De sökte en ingenjör, som kunde hjälpa dem att bygga den nya, egendomliga utrustningen, ville finna en ”engelsk Hieronymus” och fann honom också i George De La Warrs gestalt, en parapsykiskt utrustad civilingenjör.

De La Warr och hans hustru Marjorie, som var osteopat, byggde en rad instrument, som kom att kallas ”svarta lådor”, emedan de var täckta med svart läder. Omkring ett år efter upplösningen av UKACO, vars arbete de inte hade någon aning om, upptäckte makarna De

La Warr, att de kunde påverka växandet hos sjuka eller undernärda växter genom att rikta "radionisk" energi mot dem genom ett system av linser. Därmed bekräftade de Hieronymus' påstående, att denna energi kunde brytas optiskt. Men inte heller Hieronymus kände de till.

Liksom kompanjonerna i UKACO fick makarna De La Warr lyckade resultat inte endast genom att direkt bestråla en växt utan också genom att rikta energi mot den via ett av dess blad eller genom ett fotografi av den. Hur detta var möjligt förblev en gåta. De kunde bara konstatera: "Det är fortfarande ovisst, huruvida det är apparaten, fotografiets emulsion, en bestämd operatörs närvaro eller kombinationen av alla dessa faktorer, som åstadkommer effekterna." Enligt makarnas mening mottog emulsionen i negativet från växtens ljusstrålning och annan strålning, vars exakta natur var okänd. Det fanns sådant som tydde på att ett samband fanns mellan växten och ett blad, som avlägsnats från den eller saft som pressats ur växten, liksom att ett samband förelåg mellan en patient och en bloddroppe från honom. George De La Warr skrev:

Det vill förefalla som om varje molekyl av materien vore i stånd att alstra en ringa elektrisk spänning, som är egenartad för just denna och "sänder" ungefär som en mycket liten radiosändare och -mottagare. En samling molekyler kan därför sända ett allmänt mönster. Detta betyder, att signalen från växten eller människan är alldeles individuell och att varje växt eller människa mottar en sändning enligt det egna allmänna mönstret. Det är i detta sammanhang fotografiet har sin betydelse, då emulsionen i negativet antas bevara det fotograferade föremålets allmänna mönster och även såsom bärare av detta förmås att återsända det. Således kan man med ett fotografi av en växt i kretsen påverka denna växt på avstånd.

Teorien var på intet vis vattentät, men de resultat man erhöll med radioniken var fantastiska. Makarna De La Warr förstod, att närvaron av levande organismer i jorden är en förutsättning för riktigt jordbruk och undrade om de inte kunde behandla själva jorden genom att utstråla energimönster, som i allt väsentligt skulle vara likvärdiga med växtnäring. De beslöt att genomföra ett försök, vari de skulle fotografera trädgårdsland, behandla fotografierna radioniskt och därefter så grönsaker i den behandlade jorden för att se hur de skulle växa.

De började med kål. De avlägsnade all matjorden från två utvalda land, som låg tjugofem meter från varandra, på den mark som hörde till deras laboratorium. De sållade och blandade jorden grundligt för att undanröja varje möjlighet till avvikelser och lade den sedan tillbaka på de bägge ställena, där de lät den stadga sig under en vecka. Den 27 mars inledde de en månadslång behandling av det ena landet, vilken bestod i att de dagligen utsände ett fotografi av landet från sitt mörkrum. Det andra landet lämnade de obehandlat. Genast efter denna tid planterade de på varje land fyra unga kålplantor, som de utvalt på grund av deras inbördes likhet. De väntade med spänning, men ingen skillnad i tillväxthastigheten kunde märkas under två veckor. Därefter började plötsligt kålen i det behandlade landet växa sig betydligt större än den i det obehandlade och fortfor härmed till slutet av juni. Fotografier, som togs ungefär fyra veckor före mognaden, visade att kålen i det behandlade landet var *tre gånger större* än den de låtit växa på normalt vis.

Sporrade av framgången beslöt makarna De La Warr att upprepa experimentet i större skala. De märkte att tre elva meter långa ärtrader i ett trädgårdsland växte så jämnt att man inte kunde tvivla på att jorden där var av samma beskaffenhet helt igenom. Ärtorna drogs upp och landet ställdes i ordning för nyodling. Landet indelades i femton mindre land, av vilka sex fotograferades rakt uppifrån och fick radionisk behandling varje dag i en månad. Två land lämnades obehandlade, medan sju fick tjäna som buffertar. I början av augusti planterade de nittiosex broccoliplantor av den köldhårdiga typen Early English. De var alla 18 centimeter höga och planterades med sex i varje land. De radioniskt behandlade landen fotograferades åter med de planterade växterna och bestrålades dagligen, tills experimentet avslutades i mitten av januari, sedan snö och is synbarligen hejdat all tillväxt.

Därefter vägdes plantorna noggrant under kontroll av en expert från Oxford-universitetets

agronomiska avdelning, dr E. W. Russell, som följt experimentet från början till slut. Resultatet gav vid handen, att de behandlade landen avkastat i genomsnitt *åttioen procent större skörd* än de icke behandlade, som tjänade till kontroll.

Makarna De La Warr beslöt därefter att sända en behandling från sitt laboratorium till en trädgård vid Old Boars Hill, som ligger tre kilometer från Oxford. De delade ett kvadratisk land i fyra mindre kvadrater och planterade bondbönor i var och en av dessa. En kvadrat avfotograferades och bestrålades från början av maj till början av augusti 1955. I slutet av försökstiden var bönplantorna i den behandlade kvadraten 24 centimeter högre än de i de tre övriga och antalet fröskidor betydligt större. Ytterligare experiment, i vilka den behandlade jorden fanns så långt därifrån som i Skottland, var lika framgångsrika.

Under den följande odlingssäsongen år 1956 beslöt de att söka utröna, huruvida ett kemiskt neutralt ämne kunde, bestrålat och blandat med jorden, återutsända de närande energimönstren till fröna under dessas groning och vidare tillväxt. Det ämne de valde var "vermikulit", en glimmerhaltig kisel, som både var kemiskt neutral och olöslig i vatten. Den behandlades genom att blåsas upp i luften framför en radionisk apparat, som normalt användes för behandling av människor. Därpå sattes den till gräsfröblandning, bestående av råg och hundäxing och andra arter, i proportionerna två delar vermikulit till en del gräsfrö. Behandlade och obehandlade vermikulitblandningar såddes i lika jord och lådor. De fantastiska resultaten, som bekräftades av ett ledande jordbruksbolag, visade att den behandlade vermikuliten gav en skörd som i vikt var 186 procent större än den som den obehandlade gav och vars proteinhalt var 270 procent större än dennas. Detta och andra experiment medförde att ett riksbekant plantskoleföretag bad att få göra egna försök på olika slags frö med den behandlade vermikuliten. De fenomenala tillväxtökningar som makarna De la Warr tidigare erhållit uteblev nu under de stränga försöksvillkor som företaget uppställde. Långt ifrån att avskräckas av detta började makarna De La Warr undra, huruvida deras växter inte givit gensvar inte på deras apparater utan på människorna som var sysselsatta med experimenten. För att pröva detta uppslag genomförde de precis samma försök som företaget och på samma land. Till plantskolepersonalens förvåning hade makarna De La Warr ånyo framgång med att öka växandet med behandlad vermikulit. De professionella växtodlarna kunde däremot inte upprepa framgången, hur de än försökte. Det stod klart, att en mänsklig faktor utgjorde problemets kärna. För att söka bestämma betydelsen av denna faktor blandade de på nytt vermikulit med jord. Blandningen lade de i krukor och sådde havre i dessa. Deras medhjälpare, som dagligen vattnade fröna i bestämda kvantiteter, fick veta vilka krukor som innehöll vermikulit och vilka som inte gjorde det. Men de fick inte veta, *att ingen del av den använda vermikuliten hade bestrålats* eller att den var lika överksam som den varit vid leveransen. Havrekornen hade fått endast den närande energi som jorden själv försett den med. De korn som grodde i de krukor medhjälparna trodde innehålla behandlad vermikulit kom likväl upp snabbare än de i de andra. Människans tro på växandet hos en växt tjänade uppenbarligen såsom näring och kunde faktiskt åstadkomma ett snabbare växande.

George De La Warr ansåg detta experiment vara det viktigaste han någonsin genomfört. Han fann sig stå inför en omvälvande realitet med de mest långtgående följderna: *människans medvetenhet kan påverka cellbildningen!*

De La Warr beskrev detta viktiga experiment för en av Storbritanniens ledande fysiker och framkastade, att det fanns en allestädes närvarande energi, som kunde framkallas genom att man inriktade de egna tankarna rätt. Han fick det korta svaret: "Jag tror Er inte, herr De La Warr. Om Ni kan påverka antalet atomer i en växande planta med er tankemetod, måste vi revidera vår uppfattning om materiens natur."

"Det är just vad vi måste", sade De La Warr, "även om en sådan revision innebure en total översyn av befintligt vetande. Hur skall man exempelvis kunna medtaga denna energi i matematiska ekvationer? Vad blir av lagen om energiens oförstörbarhet?"

Sedan De La Warr insett, att nyckeln till att få växterna att frodas helt enkelt var att be dem göra det, skrev han en artikel i sin tidskrift *Mind and Matter* (Ande och materia), där han bad läsarna att själva skaffa ytterligare bevis till stöd för hans försöksresultat, som var så svåra att förena med den vedertagna och förhärskande materialistiska atomteorien.

Ett av de avgörande stegen i den procedur om femton steg, som artikeln skisserade, bestod i att experimentatorn skulle hålla bönor i handen och uttala en välsignelse över dem. Välsignelsen kunde skifta enligt vars och ens tro, och samfundstillhörighet, men den skulle vara vördnadsfull och ändamålsenlig. Ehuru varmt mottagen av läsarna föranledde artikeln ett vredgat genmäle av katolska präster, som tog anstöt, eftersom det enligt dem var otillåtet för alla under diakons rang att utföra något som helst slags välsignelsehandling. Lekmän finge endast be skaparen välsigna. För att gjuta olja på vågorna döpte De La Warr om experimentet till "Ökning av hastigheten i växandet hos växter genom tankeprojektion av en odefinierad energi".

Många av läsarna uppgav sig ha haft framgång i försöken. Det hade i Amerika även pastor Franklin Loehr haft. I sin bok *The Power of Prayer on Plants* (Bönens makt över växterna) beskrev han sju hundra experiment, utförda av hundrafemtio personer med 27 000 frön under beskydd av Loehrs Stiftelse för religiös forskning.

Loehr visade, att tillväxthastigheten hos växter kunde accelereras så mycket som 20 procent, när människor enskilt eller i grupp visualiserade växterna frodas i idealiska förhållanden. Fastän deras experiment föreföll godtagbara av bevismaterialet och fotografierna att döma, avfärdades resultaten av forskarna med hänvisning till att Loehr och hans medhjälpare inte haft någon vetenskaplig skolning och använt förhållandevis grova metoder att mäta tillväxten.

Dr Robert N. Miller, en forskningskemist knuten till industrien och förutvarande professor i kemisk teknologi vid Georgias tekniska högskola, inledde emellertid år 1967 en serie experiment med Ambrose och Olga Worrall, vilkas helarförmåga blivit berömd i Förenta staterna. Miller hade tillgång till en mycket exakt apparat för mätning av tillväxthastigheten hos växter. Den hade uppfunnits av dr H. H. Kleuter i Förenta staternas jordbruksdepartement och gav rätt värde intill ett par hundradels millimeter per timme. Miller bad nu makarna Worrall att rikta sina tankar mot späda rågplantor som han hade i Atlanta i Georgia, där han arbetade. Makarna Worrall fanns i Baltimore ungefär 100 mil därifrån.

Miller hade iakttagit, att ett nytt rågstrås tillväxt stabiliserades vid hastigheten 0,16 millimeter per timme. Sedan han exakt klockan tjuogoett bett makarna Worrall tänka på plantan, började den kurva, som apparaten tecknade och som angav tillväxthastigheten, genast vika av uppåt. Klockan åtta morgonen därpå växte strået 84 procent snabbare. I stället för att, som väntat var, växa 1,5 millimeter under denna tid hade den späda plantan skjutit upp mer än 12 millimeter. Miller rapporterade, att de dramatiska resultaten av hans experiment tydde på att den känsliga experimenttekniken skulle kunna användas att mäta tankens inverkan på materien.

Det återstår alltså att klarlägga mysteriet om hur människans medvetenhet kan verka genom radioniska apparater, såsom de UKACU, Hieronymus eller makarna De La Warr använt. Utgivaren av *Astounding Science Fiction*, som sedermera hette *Analog Science Fiction/Science Fact*, John Campbell, gjorde på femtiotalet den häpnadsväckande upptäckten, att ett kretsschema över Hieronymus' apparat ritat med tusch fungerade lika väl som själva apparaten. "En elektronisk krets", skrev han till Hieronymus, "betecknar ett *mönster av relationer*. De elektriska egenskaperna är betydelselösa och kan lämnas helt obeaktade."

Frances Farrelly, som drev en egen skola för medicinska laboratorietekniker, har utfört ett långvarigt studium av radioniska apparater bekostat av den stiftelse som grundats av Arthur M. Young, Bell-helikopterns uppfinnare. Även hon kom till slutsatsen, att apparaterna inte var nödvändiga för att erhålla verkan. När hon i England samarbetade med en läkare på Harley Street i London, fann hon att, när hon gick fram till en patient med händerna utsträckta, hon

kunde i sin kropp känna var patientens lidande var beläget. Hon sade: ”Jag började använda instrumentet i huvudet eller enbart i tanken.” Sedan dess har Frances Farrelly kunnat diagnosticera sjukdomar hos människor utan användande av radionisk apparatur eller till och med utan bloddroppe, fotografi eller något medium alls. Tankebilderna av patienten i hennes medvetenhet är tillräckliga.

Sommaren 1973 sattes Frances Farrellys förmåga på prov i Prag under Första internationella konferensen om psykotronik. Psykotronik är den tjeckiska benämningen på studiet av medvetenhetens inverkan på materien. En av konferensdeltagarna hade förlorat sin plånbok någonstans i den byggnad där konferensen hölls, det fyra våningar höga Järnvägsarbetarnas Hus. På några minuter hade Frances Farrelly spårat den och exakt angivit dess belägenhet längst inne i en mörk skrubbe, där en städerska lagt den i förvar.

Följande dag konfronterades hon med en professor från Tjeckoslovakiska vetenskapsakademien. Denne gav henne en flisa av mineralhaltig sten och frågade henne inför ett stort auditorium, om hon kunde ange dess ursprung och ålder. Frances Farrelly gned på bordet framför sig för att erhålla den vidhäftnings- eller motståndsverkan som utnyttjas i den radioniska detekteringen. Därpå ställde hon ett dussintal frågor till sig själv och uppgav sedan, att mineralet i fråga härrörde från en meteorit och var omkring 3,2 miljoner år gammalt. Dessa svar stämde helt överens med de mest övervägda slutsatser framstående tjeckoslovakiska mineraloger dragit.

Under sin vistelse i England väcktes Frances Farrellys intresse av något som makarna De La Warr upptäckt, att det hos varje levande växt finns ett kritiskt vridläge, som uppenbarligen bestäms av Jordens magnetfält under det att fröet spirar ur jorden. Om den unga plantan omplanteras så, att den fortsätter att växa i sitt kritiska vridläge, kommer den att trivas bättre än växter, som omplanterats i ett annat vridläge. Detta fenomen upptäcktes även av Hieronymus oberoende av makarna De La Warr, då han fann, att en av visartavlorna på hans radioniska apparat visade ett maximalt värde, när en växt vreds till ett visst läge i förhållande till väderstrecken.

Makarna De La Warr hade även funnit, att växterna har bestämda strålningsmönster omkring sig, vilka tydligen står i samband med det jordmagnetiska fältet. Nodpunkterna inom detta mönster eller nätverk, vilka tycks koncentrera strålningsfältet, kan lokaliseras med en bärbar detektor, som har en sond och gnidningsplatta liknande den hos den radioniska apparaten.

I England fann Frances Farrelly, att hon med en enkel pendel kunde på ett träd och i det kupolliknande, geometriska mönstret omkring det lokalisera nodpunkter hos energivågor, som kunde ge spår på röntgenfilm.

Detta energifält kan på något vis stå i samband med ett magnetfält, eftersom bägge kan detekteras med slagruta. I Lorton i Virginia i Förenta staterna var författarna av detta vittnen när en *Rutenmeister* eller slagrutemästare från den västtyska hansestaden Bremen, Wilhelm de Boer, gav prov på en häpnadsväckande känslighet för magnetfält. Dr Zaboj Harvalik bad de Boer att gå genom ett magnetfält, som kunde sättas på och stängas av. Varje gång magnetfältet var påslaget vreds de Boers lilla slagruta, som han försiktigt höll med fingertopparna. När fältet var avstängt, rörde sig inte slagrutan.

Med samma slagruta kunde de Boer mäta auran hos träd och människor. Först gick han undan från en stor ek, därpå fram mot den, tills han var ungefär sex meter från den, varvid slagrutan snabbt vreds nedåt. Mindre träd måste de Boer gå mycket närmare, innan slagrutan visade någon reaktion.

”Den energi som kommer från en stor ek kan tillfälligtvis öka styrkan hos den mänskliga auran eller människans vitalitet”, sade de Boer. Han visade, att energifältet nådde mellan 2,7 och 3 meter från Harvaliks bröst men den dubbla sträckan, sedan Harvalik omfamnat en stor ek under två minuter. De Boer omtalade, att Tysklands ”järnkansler” Bismarck på sin hus-

läkares inrådan brukade stå med armarna runt ett träd, ibland så länge som en halvtimme, för att återvinna krafterna, sedan han blivit uttröttad av de tyngande plikterna.

Harvalik menade, att den aura de Boer kunde mäta inte behövde vara densamma som parapsykiskt utrustade kan se omge människor och som britten dr Walter Kilner och Oscar Bagnall studerat mycket, eftersom den tycks kunna nå längre ut från kroppen. Harvalik sade: ”Vi vet i själva verket inte vad denna aura är, och vi äger förvisso inga metoder att undersöka den, åtminstone inte ännu.”

Det är ännu en obesvarad fråga, huruvida det aurafält som de Boer uppmätt är detsamma som det innehållande de ”nodpunkter” som återgivits på Frances Farrellys film. Det har visat sig att, när den materia till vilken ett fält hör sönderfaller, fältet åtföljer de enskilda delarna, som förblir i kontakt med varandra även på avstånd. Detta fick makarna De La Warr att undra, huruvida ett skott, som tagits från en växt och blivit rotat, skulle tillgodogöra sig strålningen från ”modern” eller avtyna i brist på sådan strålning. De förbrände en moderplanta med rötter och allt till aska, varefter de fann, att de moderlösa ”barnen” inte trivdes så väl som likadana skott, tagna från en moder som fick fortsätta att växa.

J. I. Rodale utprepade makarna De La Warrs experiment med framgång. Det som tycktes honom mest häpnadsväckande var påståendet, att moderplantan inte behövde växa i närheten av sina barn för att dessa skulle åtnjuta dennas ”skydd”. Moderplantan kunde tydligen finnas i närmaste stad, på andra sidan havet eller var som helst på Jorden. Om så vore fallet, menade Rodale, kunde detta innebära, att alla levande väsen, människobarn inräknade, erhåller skyddande strålning från sina mödrar, att strålning är grunden till ”kärlek vid första ögonkastet” och att människor med ”gröna fingrar” avger strålning, som gör deras växter gott.

Dr Bernhard Grad, en forskare i biokemi vid Allan Memorial-institutet för psykiatri tillhörigt McGill-universitetet i Montreal i Canada, förefaller ha bevisat i ett vetenskapligt experiment med groende frön, att en kraft utgår från en helares händer – liksom man sade om Jesus Kristus – och att denna kraft kan öka växandet hos växter. Han utförde ett antal noggranna experiment i samarbete med en pensionerad ungersk arméöverste, Oskar Estebany, som blivit varse sin märkliga förmåga att hela under ungrarnas resning mot den sovjetiska ockupationsmakten år 1956.

Grads noggrant utförda experiment dokumenterades i de parapsykologiska tidskrifterna *Journal of the Society for Psychical Research* och *International Journal of Parapsychology*. Experimenten gav vid handen, att groningen hos frön kunde påskyndas och den totala mängd grön växtvävnad som de frambragte i avsevärd grad ökas, jämfört med kontrollexemplaren, genom att man vattnade fröna med en lösning, som förseglats i flaskor och endast utsatts för den helande kraft Estebanys händer avgav.

I sitt första strängt kontrollerade experiment lät Grad Estebany hålla en bur med skadade möss utan att komma i beröring med själva djuren. Grad förvissade sig om att Estebany kunde få deras sår att läkas bättre än genom behandling med värme eller utan behandling alls. Estebany kunde även hejda utbredningen av struma, som framkallats i mössen genom att de fodrats med jodfattig föda och med strumavällande medel, och påskynda sjukdomens försvinnande sedan mössen åter börjat få normal diet.

Därefter gjorde Grad försök att utröna, huruvida den egendomliga energi som utgick från Estebanys händer kunde påverka groningen hos frön och växandet hos växter. Estebany fick i trettio minuter i händerna hålla ett kärl, som innehöll lösningar med vilka man sedan vattnade växter. Detta enkla medel befanns åstadkomma snabbare groningen och växande än som var fallet med de unga plantor som Estebany inte behandlade.

Därefter undrade Grad, vilka resultat som kunde fås med andra försökspersoner än Estebany. Av de många patienterna på institutet valde han en tjugosex års kvinna, som led av depressiv neuros, och en trettiosju års man, som drabbats av psykotisk depression. Han utvalde också en i psykiatriskt hänseende normal femtiotvå års man.

Den fråga Grad nu sökte besvara var denna. Om man vattnar växter med en lösning, som en normal människa hållit i händerna under trettio minuter, växer de då snabbare än växter, som man vattnar med en lösning, som neurotiker och psykotiker hållit under lika lång tid?

Sedan de tre försökspersonerna hållit förseglade flaskor med saltlösning, höllde man denna på kornfrön, som låg nedbäddade i jord.

Grad fann, att de små plantor, som vattnats med den saltlösning som den normala människan hållit, växte betydligt snabbare än de som vattnats med de av de psykiatriska patienterna påverkade, respektive av kontrollgruppen opåverkade lösningarna. De växter, som vattnades med den av psykotikern behandlade lösningen, växte långsammast. Tvärt emot vad Grad väntat sig växte de plantor som vattnades med neurotikerns lösning något fortare än kontrollplantorna.

Grad lade märke till att, när psykotikern fick den förseglade flaskan att hålla, han inte visade den minsta reaktion eller känsla, medan däremot neurotikern genast frågade efter anledningen till proceduren och, när man sade henne den, svarade med ett uttryck av intresse och vad Grad betecknade såsom en "ljusning i sinnesstämningen". Grad iakttog även, att hon kärleksfullt vaggade flaskan i famnen som en mor sitt barn. Grads slutsats löd: "det som hade betydelse för experimentets syfte var inte hennes allmänna, diagnosticerade tillstånd utan den sinnesstämning hon befann sig i *under tiden* hon höll flaskan". I den detaljerade redogörelse för experimentet som Grad lämnade Amerikanska samfundet för psykisk forskning skrev han, att det föreföll som om en negativ sinnesstämning, såsom betryckthet, oro eller avoghet, under behandlingen av lösningarna medförde en hämning av cellväxten hos de plantor som vattnades med denna lösning.

Grad insåg, att konsekvenserna av hans experiment måste bli vittgående. Om en människas sinnesstämning kunde påverka den saltlösning hon höll i handen, föll det sig naturligt antaga att en kocks eller husmors sinnesstämning kunde påverka kvaliteten av den mat de tillagar. Han påminde sig, att man i skilda länder inte tillåter menstruerande mjölkerskor att vistas i den del av mejeriet där man bereder ost. Anledningen är att dessa kvinnor antas ha ett ogynnsamt inflytande på bakteriekulturerna. Vidare kom han ihåg, att man ansett kvinnor under menstruationsperioden ogynnsamt påverka konservering av ömtåliga livsmedel, äggvitas koagulering och snittblommors möjligheter att överleva. Om Grads experimentresultat var riktiga, var orsaken inte menstruationen utan det missmod den framkallar hos en del kvinnor.

Hela den radioniska frågan och den roll människans medvetenhet spelar samt frågan om hennes medvetenhet samverkar med de olika radioniska apparater som uppfunnits av Abrams, Ruth Drown, Hieronymus, makarna De La Warr och andra, ligger på själva gränsen mellan fysiken och metafysiken, i det gränsland som skiljer dem bägge åt.

Såsom Galen Hieronymus sade författarna:

Ligger denna kraft och dess handhavande i grund och botten inom området för det psykiska? Vi vet, att människor med starka psykiska krafter, såsom Frances Farrelly, kan nå resultat utan någon som helst hjälp av en apparat. Likväl förefaller andra ha hjälp av radioniska instrument även då de, såsom makarna De La Warr, äger välutvecklade psykiska krafter.

Professor William A. Tiller, föreståndare för avdelningen för materialforskning i Stanford-universitetet i Förenta staterna, ägnade en del av en årslång vistelse i England åt ett studium av radioniken vid De La Warr-laboratorierna. I sin unika uppsats "Radionics, Radiesthesia and Physics" (Radioniken, radiestesien och fysiken), som publicerades av Akademien för parapsykologi och medicin, framlägger professor Tiller en modell avsedd att förklara hur processen sker:

Radionikens grundidé är, att varje individ, organism eller material utstrålar och upptar energi förmedlet ett unikt vågfält, som uppvisar vissa geometriska samt av frekvens och strålningstyp bestämda egenskaper. Detta fält är ett utvidgat kraftfält, som omger alla både levande och livlösa materieförmer. En i detta sammanhang tillämplig analogi är den fysiska atomen, som ständigt

utsänder elektromagnetisk energi i form av vågor på grund av dess oscillerande elektriska dipolära rörelse och termala vibrationer. Ju mera sammansatt ett material är, desto mera sammansatt är vågformen. Levande väsen, såsom människor, avger ett synnerligen sammansatt vågspektrum, vari vissa partier hör samman med skilda organ och organsystem i kroppen.

Tiller har uppfattningen att, om nya celler, som föds i vår kropp i millioner varje dag, kommer att bildas i eller nära de fält som polariserats genom den radioniska processen, de tenderar att växa i en mer hälsobringande sammansättning, som försvagar ett förutvarande fält, som härrör från en abnorm eller sjuk vävnad. Fortsatt behandling omgestaltar efterhand den sjuka vävnaden, och missförhållandet avhjälpes.

En annan forskare som accepterat tankens kraft är en neurolog och expert på medicinsk tillämpning av elektroniken, dr Andrija Puharich. Denne har nyligen rapporterat några av de mest beundransvärda bevis på psykisk eller mental kraft, som fysiker, psykologer och andra akademiska forskare någonsin ställts inför. Puharich skrev boken *The Sacred Mushroom* (Den heliga svampen), som behandlar de hallucinogena växterna, exempelvis peyote, och deras effekter, ett decennium innan många ungdomar fattade intresse för de sinnesförvridande drogerna från marijuana till LSD. Vidare skrev han *Beyond Telepathy* (Bortom telepatien) tio år innan studiet av direkt överföring av tankar från en människas medvetenhet till en annans av "ansvariga" vetenskapsmän betraktades som något annat än galenskap. Puharich har nu upptäckt en mycket märklig parapsykisk begåvning i den unge israelen Uri Gellers gestalt. Uri Geller har förbluffat hundratals auditorier med sina förmågor och fått de flesta vidsynta forskare att häpna över dessas konsekvenser.

Geller kan inte bara på mirakulöst vis påverka så kallade livlösa föremål utan även levande. Inför vederhäftiga vittnen lade han händerna på en rosenknopp under något längre tid än en kvarts minut, avlägsnade dem sedan för att låta rosen komma till synes fullt utslagen. Connie Best, författare av en artikel om Geller, *The Man Who Bends Science* (Mannen som böjer vetenskapen), kommenterar:

Fysiken är exakt, oböjlig. Likväl finner Uri Geller kryphål i vetenskapen stora nog att ta fram en ros ur. Uri Geller böjer fysiken, tvingar den att beakta tankens så kallade paranormala krafter. Hur mycket kommer fysiken att behöva ändras? Om mätarnas utslag återspeglar laboratorie-assistenternas önskningar, om experimentatorns närvaro är nog för att subatomiska partiklar skall påverkas, hur skall vi då kunna veta hur långt vi kommit?

Såsom den serbiskfödde amerikanske uppfinnaren, geniet Nikola Tesla sade före sin död: "Den dag vetenskapen börjar studera icke-fysiska företeelser, kommer den att göra större framsteg på ett årtionde än under hela sin föregående, månghundraåriga historia."

Kanhända är det årtiondet redan inne.

BEGREPPET SAMVETE I ARBETET

Medvetenhet och *samvete* liknar varandra på sina respektive områden, den förra finns i *tankecentret*, det senare i *känslocentret*.

Medvetenhet är *att veta allt tillsammans*.

Samvetet är *att känna allt tillsammans*.

Samvetet

Såsom ett medel för överföring av undervisning från den medvetna delen av mänskligheten till den sovande delen har *religionen* misslyckats bland annat därigenom att människor ställer upp sina egna dogmer såsom absoluta sanningar, får andra med sig och sedan hatar, förföljer och dödar dem som tror annorlunda, och allt detta i Guds namn. De kan göra detta mycket uppriktigt och påstå att de handlar enligt sitt samvete. Men detta är falskt eller mekaniskt samvete, som bildas i personligheten. Detta falska eller förvärvade samvete bygger icke på *inre* förståelse. Det hänger samman med den falska personligheten och följaktligen med känslan av egen förtjänst och alltså med känslan av att ha rätt gentemot andra och vara bättre än andra och att andra, som har en annan religiös tro, står lägre, är sämre eller onda och föraktliga och inte värda att leva.

Skillnaden mellan verkligt samvete och mekaniskt eller falskt samvete består i att verkligt samvete är detsamma hos alla människor och så att säga talar samma språk. Mekaniskt eller falskt samvete är olika hos olika människor allt enligt deras nationalitet, uppfostran, seder och bruk, tros läror etc.

Om alla människor kunde *vakna*, skulle det verkliga samvetet tala hos dem alla och skulle de vara överens med varandra, eftersom det skulle tala lika till var och en.

Verkligt samvete finns hos envar, men det är begravt och därmed utom räckhåll. Personligheten har vuxit över det, och såsom ett resultat därav har våra känslor, vår självuppfattning, flyttat över till personligheten. Därför är det omöjligt "att känna allt tillsammans" och skulle faktiskt vara outhärdligt, sådana som vi är. "Att känna allt tillsammans" skulle innebära att människan vore en enhet. Men personligheten är så att säga splittrad i små delar. Det som är viktigt att fatta om personligheten är att den är en mångfald. Därför känner man än på ett sätt, än på ett annat sätt, men åtskild och inte tillsammans – och utan att ens minnas – liksom man tänker än på ett sätt, än på ett annat sätt eller uppför sig först på ett sätt, sedan på ett annat och motsatt sätt. Och om hela detta skiftande kalejdoskop inom en säger man "jag". Det vill säga man inbillar sig vara en enhetlig människa. Så länge som människan uppfattar sig *som en enda och enhetlig, förflyttar hon sig aldrig därifrån hon är*. För att vakna till samvete måste man börja se motsägelserna inom en själv. Men om man försöker se motsägelserna inom en själv och samtidigt fattar sig själv *som en enhetlig människa*, så kommer man ingen vart. Man står då faktiskt i vägen för sig själv och i stället för att låta hindren inom en vika håller man fast vid dem och framkallar därmed en omöjlig situation. Det vore som att tro att allt man såg framför sig vore ens egna kroppsdelar.

Det som i synnerhet hindrar en människa från att se sina inre motsägelser är *buffertar*. I stället för verkligt samvete har en människa *konstgjort samvete* och *buffertar*. Bakom sig har var och en åratals av felaktigt och enfaldigt liv, eftergivenhet för varje slags svaghet, sömn, okunnighet, svepskäl och undanflykter, bristande ansträngning, viljelöst drivande, blundande för verkligheten, strävan att undvika obehagliga fakta, ständigt ljugande för en själv, utskällningar och klander av andra, felfinneri, själv rättfärdigande, tomhet, felaktigt tal och så vidare. Till följd därav är den mänskliga maskinen smutsig och arbetar inte som den borde. Inte nog därmed, utan konstgjorda mekanismer har byggts in i den på grund av dess felaktiga arbetssätt. Och hur starkt en människa än önskar vakna, bli annorlunda och leva ett annat liv, blandar sig dessa konstgjorda mekanismer mycket i hennes goda avsikter. De kallas *buffertar*. Liksom de likabemälda anordningar, som sitter i båda ändarna av järnvägsvagnar, har de till

uppgift att dämpa kraften vid sammanstötningar. Buffertarna hos människan har till uppgift att hindra två varandra motsägande sidor av henne själv att tränga in i medvetandet tillsammans.

Buffertar bildas stegvis och ofrivilligt genom det mekaniska liv som omger oss och som vi vuxit upp i. De har till uppgift att hindra en människa från att känna *samvete* – det vill säga från att känna ”allt tillsammans”. Till exempel finns det mycket starka buffertar mellan vårt tyckande för och emot, detta att vi ömsom tycker om och ömsom ogillar en och samma människa. För att bryta ner en buffert måste man iakttaga sig själv en längre tid och minnas vad man förut känt och vad man känner nu. Det vill säga det är nödvändigt att se på båda sidorna av bufferten tillsammans, att se de varandra motsägande sidor av en själv som bufferten håller isär. När en buffert väl brutits ner, kan den inte bildas igen.

Buffertar gör människans liv lättare. De hindrar henne från att känna verkligt samvete. Men de hindrar henne också från att utvecklas. Inre utveckling är beroende av chocker. Bara chocker kan föra en människa ut ur det tillstånd, vari hon befinner sig. När en människa *inser* något om sig själv, erfar hon en chock, men närvaron av buffertar inom henne hindrar henne från att inse något. Ty buffertarna är gjorda för att mildra chocker. Ju mer än människa iakttar sig själv, desto sannolikare är det att hon börjar se buffertar inom sig. Grunden till detta är att ju mer man iakttar sig själv, desto oftare fångar man glimtar av sig själv *såsom en helhet*. Om man iakttar olika stunder i ens liv, så fångar man efter en tid en glimt av en själv sådan man varit *en längre tid*, allt tillsammans – det vill säga ens medvetenhet om en själv ökar. Men först måste man söka iakttaga allt inom en själv *i ett visst ögonblick* – känslotillståndet, tankar, sinnesintryck, avsikter, kroppshållning, rörelser, tonfall, ansiktsuttryck och så vidare. Alla dessa måste fotograferas tillsammans. Detta är full iakttagelse och därifrån börjar tre: (1) ett nytt minne av en själv, (2) en fullständig förändring i den uppfattning man tidigare hade om sig själv och (3) utvecklandet av inre smak vad gäller *kvaliteten* av det man iakttar i ens inre. Med den inre smaken kan man till exempel utan svårighet urskilja att man ljuger eller befinner sig i ett negativt tillstånd, även om man söker rättfärdiga sig själv och hävda motsatsen. Här kretsar allt kring frågan om huruvida man äger inre uppriktighet eller inte. Om inte, är det bäst att sluta med arbetet. *Inre smak* kan sägas vara det verkliga samvetets första svaga begynnelse, eftersom den är något som *urskiljer kvaliteten* av ens inre tillstånd. Själv-iakttagelse och inre smak är icke detsamma men kan sammanfalla. Ju mer man förstår arbetet, ju bättre ordnat det är i ens tänkande och ju bättre man inser dess mening, desto mer övergår det i verkligt samvete. Det sägs ibland att om vi hade verkligt samvete, vore arbetet onödigt, ty då visste vi det redan.

ANMÄRKNING OM NEGATIVA KÄNSLOR

Låt oss i kväll tala om arbetet. Låt oss tala om vad arbete med en själv betyder i samband med negativa känslor. Arbetet säger: ”Ni har rätt att inte vara negativa.” Märk att arbetet inte säger: ”Ni har inte rätt att vara negativa.” Ett av de tecken, på vilka man kan skilja mellan en falsk och en sann lära, är det att en falsk lära uppställer ett krav på eller en regel om att man skall göra något man inte kan göra. Det är till exempel ett tecken på en falsk lära att förmå människor att lova något eller svära på det eller avlägga en tysthetsed eller liknande. En människa – en vanlig människa – kan inte hålla ett löfte under alla omständigheter, eftersom hon inte är en utan många. En person, ett ”jag” hos henne, kanske lovar något eller binder sig med en ed. Men andra ”jag” hos henne vet ingenting om detta. Att förutsätta att en människa kan lova något är att förutsätta att hon redan är *en enda*, en enhet – det vill säga en människa, som har endast ett verkligt, bestående jag som styr henne och således endast en vilja. Men en människa har många ”jag” och lika många olika viljor. Antag att arbetet ställde upp en regel av denna innebörd: ”Ni får inte vara negativa. Ni måste svära på att aldrig vara negativa. Om ni bryter detta löfte, måste ni lämna arbetet.” Om arbetet sade detta, skulle det betyda att det tog för givet att *människan kan göra*. Men arbetet säger att människan sådan hon är *inte kan göra* och att detta är en av de

ting man måste bli medveten om genom själviakttagelse. Om ni alltjämt inbillar er att ni kan göra, om ni fortfarande tror att ni alltid kan minnas och behålla ert mål, så gör ni inget utrymme för arbetet hos er själva och kan arbetet inte hjälpa er. Då känner ni inte er egen hjälplöshet. Om ni börjar känna er egen hjälplöshet på rätt sätt, så känner ni att ni behöver låta arbetet hjälpa er. Hur kan arbetet hjälpa er? Det kan hjälpa er bara om ni börjar lyda det. Att känna att man behöver arbetet är att känna att man behöver någon som vägleder en. Om ni skall låta något vägleda er, måste ni lyda det. Ni måste försöka lyda arbetet. Ni kan givetvis inte lyda arbetet, om ni inte förstår något. Därför skall ni tänka på vad det är arbetet lär och skaffa er en klar uppfattning om det. Ni måste tänka i era innersta och verkligaste tankar vad detta arbete säger er hela tiden. Om ni har tänkt på detta djupare, inre, privata sätt, så inser ni att arbetet säger er mer om *vad man inte skall göra* än om *vad man skall göra*. Människor frågar ofta: "Vad är det jag skall göra?" Till svar på detta säger arbetet bara två bestämda saker: "Kom ihåg dig själv!" och "Iakttag dig själv!" Detta är vad ni måste försöka göra. Men därutöver säger arbetet mycket om vad ni inte skall göra. Det säger till exempel att ni måste försöka kämpa emot att vara identifierad, försöka kämpa med maskinmässigheten, med mekaniskt och felaktigt tal, med varje slags krav på hänsyn, med varje slags självrättfärdigande, med alla de olika bilderna av er själva, med ert särskilda slag av inbillning, med mekaniskt ogillande, med alla sorters självömkan och självuppskattning, med er svartsjuka, med era olika slags hat, med er fåfänga, er inre falskhet, med ert ljugande, med er inbilskhet, med era inställningar, fördomar och så vidare. Och det talar uttryckligen om att kämpa med era negativa känslor såsom en helhet. Ibland möter man i arbetet en människa, som är mycket ivrig och önskar veta exakt *vad man skall göra*. Detta är i synnerhet människor, som har uppmärksamheten riktad bara på det yttre och inte på det inre, som frågar detta. Som ni vet, börjar arbetet med att man riktar uppmärksamheten på det inre. En människa måste genom att rikta uppmärksamheten på sitt inre själv se vad hon är för någon och vad som sker inom henne – till exempel måste hon genom att rikta uppmärksamheten inåt börja se sina egna negativa känslor i stället för att med utåtriktad uppmärksamhet iakttaga bara andras negativa känslor. Hon måste inse vad det betyder att vara identifierad med negativa känslor och vad det betyder att icke vara identifierad med dem. När hon väl inser detta, har hon fått en nyckel till arbetet på den praktiska sidan. De första stadierna i arbetet kallas ibland "att rengöra maskinen". En människa som, efter att gång på gång ha fått höra om arbetets praktiska undervisning, ständigt frågar, "Vad är det jag skall göra?", liknar en människa som har en trädgård full av ogräs och ivrigt frågar: "Vad är det jag skall plantera i den? Vad är det jag skall odla i den?" Hon måste först rensa trädgården. Arbetet lägger alltså stor vikt vid *vad man inte skall göra* – det vill säga, vad man måste hejda, vad man inte skall ge efter för, vad man skall hindra, vad man inte längre skall uppamma, vad man måste rensa bort från den mänskliga maskinen. Ty inga av oss har fina, nya maskiner, när vi går in i detta arbete, utan rostiga, smutsiga maskiner, som alltifrån första början behöver rengöras dagligen och faktiskt livet ut. Och ett av de värsta slagen av smuts är negativa känslor och den invanda eftergivenheten mot dem. Människans värsta lort är negativa känslor. En vanemässigt negativ människa är i arbetets mening en lortig människa. En människa, som alltid tänker obehagligheter om andra, säger obehagligheter, tycker illa om alla, är avundsjuk, alltid har någon anledning till missnöje eller något slags självömkan, alltid känner sig illa behandlad och så vidare – en dylik människa har ett i verkligaste och mest praktiska mening smutsigt psyke, eftersom allt detta är olika slags negativa känslor, och alla negativa känslor är smuts. Nu säger arbetet att *ni har rätt att inte vara negativa*. Såsom påpekades, säger det *inte* att ni inte har någon rätt att vara negativa. Om ni begrundar skillnaden, så inser ni hur stor den är. Att känna att ni har rätt att inte vara negativa betyder att ni är på god väg till verkligt inre arbete med er själva med avseende på negativa tillstånd. Förmågan att känna detta kallar ner hjälpande kraft. Ni står då så att säga upprätt i er själva mitt i all den oreda som er negativitet är, och ni känner och vet att det inte är nödvändigt att lägga sig ner i denna oreda. Att uttala dessa ord på rätt sätt för sig själv, att känna vad dessa

ord betyder, ”Jag har rätt att inte vara negativ”, är egentligen ett slags själverinring, ett slags känsla av det verkliga jagets närvaro, som lyfter er upp över den nivå, där era negativa ”jag” befinner sig, som alltid och utan uppehåll säger er att *ni har all rätt att vara negativa*.

* * *

Del II. Ni har alla hört talas om nivåer, men några av er kanske inte förstår vad en högre nivå betyder i praktisk mening. Vad är lägre nivå och vad är högre nivå inom er själva? Arbetet finns till för att få oss att leva på en högre nivå i oss själva. Antag till exempel att ni börjar kräva hänsyn. Ni börjar då föra räkenskaper, tänka ut vad andra är er skyldiga, anse att ni är illa behandlade, oroa er för vad andra tycker om er och så vidare. Detta är en verksamhet på en *lägre nivå* hos er. Detta innebär att ni inte kan leva på en bättre nivå inom er, om ni hela tiden fortsätter att ge efter för krav på hänsyn. Antag nu att ni börjar ogilla den inre smaken av att kräva hänsyn. När sedan kraven på hänsyn börjar resas inom er och ni märker det, känner ni er illa till mods. Varför det? Därför att ni redan har börjar känna av vad en högre nivå är för något. Ni känner er illa till mods på grund av kontrasten. Ni har fått syn på något bättre. Ni befinner er nu i ett läge, där ni kan träffa ett inre val. Eller annorlunda uttryckt: om ni befinner er i ett negativt tillstånd, är ni då på en lägre eller högre nivå i er själva? Ni är på en lägre nivå, och ni kan inte smaka på vad en högre nivå är så länge ni hejdlöst ger er hän åt era negativa tillstånd. Det är alltid en fråga om inre beslut, inre val. Om ni fattar intresse för era *bättre tillstånd* och studerar vad det är som fördärvar dessa, så börjar ni att arbeta praktiskt med er själva. Bättre tillstånd hör till högre nivåer hos er själva. De finns inom er såsom olika nivåer. Ni kan bo i källaren eller på en högre våning. Men ni måste själva se allt detta och nå vetskap om *var ni befinner er inom er själva*. Ställ er själva frågan: ”Var befinner jag mig?” Med vad slags tankar och känslor umgås ni, med vad slags sinness tillstånd, med vad slags ”jag”? Man måste lära sig inte bara *vilka man skall leva med* inom en själv utan också *var man skall leva* inom en själv.

* * *

Ytterligare en anmärkning. När ni har med ett negativt tillstånd att göra, se då på ”jaget” hos er och inte på den andra människan, den som ni är negativ gentemot. Det negativa tillståndets verkliga orsak är det ”jag” som talar inom er och med er och som ni lyssnar på. Om ni låter detta ”jag” fortsätta tala och ni lyssnar på det, så blir ni alltmer negativa. Det har bara ett mål: att får er negativa och att suga upp så mycket av er kraft som det kan. Varje negativt ”jag” har ett enda mål – att få ett fast grepp om er, livnära sig på er och stärka sig på er bekostnad. De negativa tillståndens verkliga orsak ligger i er själva – i negativa ”jag” som lever bara för att övertala er med sina halvsanningar och lögnar och att härska över er och fördärva ert liv. Alla negativa ”jag” önskar bara förgöra er, ödelägga ert liv. Detta är en mycket god övning att utföra.

EN YTTERLIGARE ANMÄRKNING OM KUNSKAP OCH VARA

I

Vi inleder vårt föredrag i kväll med ytterligare tankar om de två sidor av människan som i arbetet kallas kunskapens sida och varats sida. Eftersom jag märker att ni inte tillräckligt funderat på dessa två sidor av arbetet, skall jag ställa er denna fråga: Tänk er en människa, som är mycket primitiv, mycket outvecklade i vanlig mening, mycket vidskeplig och, låt säga, mer lik ett djur än en människa. Antag nu att er uppgift består i att höja denna människa till ett bättre tillstånd. Hur skulle ni börja göra detta? Om ni funderar på saken, inser ni att ni har två uppgifter framför er – och faktiskt börjar ni inse varför arbetet säger att människan har två sidor, kunskap och vara. Ni börjar då förstå att det som arbetet säger om människans två sidor, som måste utvecklas, är alldeles riktigt. Antag nu att denna människa, som ni har till uppgift att hantera, inte vet någonting och även att hon ljuger, stjälar och uppför sig ohederligt även på annat sätt. Vilken sida börjar ni då med? Ni måste själva tänka ut var ni skall börja. Börjar ni med att undervisa henne i något slags kunskap eller med att påverka hennes vara

med, låt säga, en grov käpp? Inser ni nu tydligare att dessa båda sidor, människans tillstånd av kunskap och hennes tillstånd av vara, representerar henne i psykologiskt hänseende – och att, om vi själva önskar växa, detta är möjligt endast på dessa två linjer?

* * *

II

Låt oss nu tala om nivåer av vara. Vilka är tecknen på en människas nivå av vara i arbetets bemärkelse? Hur kan vi förstå vad som menas med att varje människa står på en högre eller lägre nivå av vara? Vi kan alla förstå, åtminstone till en viss del, vad en människa på en högre nivå av kunskap är för något. Det vill säga: vi kan förstå kunskapens relativitet. Vi inser att en människa *vet mer* eller *vet mindre* om ett visst ämne än vi gör. Jag säger här avsiktligt att vi kan förstå detta till en *viss del*. Och med detta menar jag att vi inte talar om kunskapens *kvalitet* utan blott och bart i den allmänna betydelsen av all kunskap. I dag prövas en människa genom examensväsendet med avseende på sin kunskapsnivå, antingen det gäller naturvetenskap eller ekonomi, matematik eller klassiska språk och så vidare. Vi är alla beredda att medge att en eller annan människas kunskap i astronomi, finansväsen, franska språket eller om bilar, litteratur med mera kan ligga på en högre nivå än vår egen. Och denna *kunskapsnivå*, prövad genom examina, är i dag den huvudsakliga måttstock som människor *i praktiken* mäts med. Men i arbetet är det annorlunda. Människor i arbetet uppskattas inte bara på kunskapssidan utan också på *varasidan*. I arbetet är frågan inte bara *vad en människa vet* utan också *vad en människa är*. Vad en människa *vet* hör till hennes kunskapssida, vad en människa *är* hör till hennes varasida. Och liksom kunskapen är relativ, så är varat relativt – det vill säga, en viss människas vara är på en högre nivå i förhållande till en annans. Och i detta avseende säger arbetet, som ni vet, att en människa måste stå på den nivå av vara som kallas *den gode husägaren*, innan hon egentligen betraktas såsom varande i arbetet. Alltså börjar vi på varasidan med en människa som står på den nivå som heter *den gode husägaren*. Märk ordet *god*, eftersom varat har med *godhet* att göra. Man kan inte tillämpa detta ord på kunskap. Kunskap är antingen riktig eller felaktig kunskap, sann eller falsk kunskap. Man kan få veta sanningen om hur man tillverkar en bil. Detta är kunskap som är sanning. Men man kan också få falsk eller felaktig kunskap. Termerna sann och falsk hör alltså till kunskapssidan. Men ifråga om varat kan dessa ord inte brukas på samma sätt. En människa är en *god* husägare eller en *dålig* husägare. ”God” som i ”god människa” och ”dålig” som i ”dålig människa” är beteckningar, som är alldeles skilda från ”riktig” eller ”felaktig”, såsom dessa beteckningar brukas om kunskap eller om sann kunskap och falsk kunskap. En människa kan i en alldeles vanlig betydelse vara en god människa och ha en alldeles felaktig kunskap om exempelvis hur man tillverkar en bil. Å andra sidan kan hon vara en i vanlig bemärkelse dålig människa, rent av en brottsling och ha mycket god kunskap om hur man tillverkar en bil. Med andra ord är det inte *kunskapen* ensam, som definierar en människa i arbetet. Hon definieras också enligt sitt *vara* – och faktiskt är det utgångspunkten i arbetet att hon först fattas enligt sitt vara. Det vill säga hon fattas inte vid utgångspunkten enligt sin nivå av kunskap utan enligt sin nivå av vara. Detta betyder inte att en människas kunskap är värdelös i arbetet. På fjärde vägen, som vi studerar, kan en människas kunskap visa sig mycket användbar. Men det som först beaktas är hennes *nivå av vara* – vad slags människa hon är. Hon måste stå på eller nära *den gode husägarens* nivå, och om hon inte gör det, saknar det betydelse vad hon vet. Hon är då till intet gagn för arbetet. Men eftersom vi många gånger redan talat om vad som menas med en god husägare, skall vi i kväll tala om *varats nivåer* och vad de innebär. Jag inleder med denna utsaga hörande till arbetet: ”När en människa först får höra om detta arbete, förstår hon det och kan förstå det endast *på sin nivå av vara*.” Detta arbete kommer in i er såsom kunskap. Men kunskap och förståelse är två olika saker. Man kan *veta* mycket och ändå ingenting *förstå* av vad man vet. Detta arbete, som kommer in i er såsom ny kunskap,

förstås exakt enligt ert varas nivå, och denna beror på om ni har ett magnetcentrum eller inte. Detta är det andra tecknet på *vara* i arbetet.

Låt oss nu gå sakta framåt och rekapitulera för att läran om varat skall kunna begripas. För det första måste människan med avseende på varat stå på den gode husägarens genomsnittliga nivå. Hon måste vara en ansvarsfull och anständig människa. Hon får inte vara en *luffare* eller en *galning* – och om dessa facktermers innebörd har vi talat nog i andra sammanhang. Det andra tecknet på *vara* är i början att äga ett magnetcentrum. Med vanligt språkbruk betyder detta att en kandidat till undervisningen måste vara en människa, som har funderat på livet och undrat över meningen med henne själv på jorden och haft många egna tankar, som lett henne till att dunkelt ana att det måste finnas något annat, någon annan mening med saker och ting än hon fått lära sig, någon annan mening med livet än hon fått lära sig i skolan. För att uttrycka saken ungefärligt, utan att bruka fackspråk, säger vi att hon måste vara en människa som inte får sina behov tillgodosedda med samhällsställning, pengar, ägodelar, framgång och liknande, och har fått syn på något bortom sinnevärlden. Eller för att uttrycka det med facktermer säger vi att en människa med magnetcentrum i sitt *vara* är en människa som haft stunder, då hon känt att livet inte kan uttolkas och därför inte heller förstås bara efter sina egna förutsättningar. Ibland ute på landet, i skogen, på ängarna har vi stått inför något som fått oss känna att vi var långt borta från det vi vanligen är, från det vi vanligen kallar verklighet. Eller det kan ha hänt att något vi läst i evangelierna fått oss att kippa efter andan. Eller den plötsliga åsynen av någon har väckt en egendomlig känsla av att vi glömt något som vi alltid borde ha kommit ihåg. Eller vi kan i någon bok vi läst snuddat vid en tanke, som tycktes full av en innebörd vi inte kunde nå och likväl kände igen. När en människa i sina innersta och mest dolda tankar – sådana tankar som hon inte med lätthet kan kläda i ord – är övertygad om att det måste finnas något annat bortom det vanliga livet och likväl samtidigt fyller sin uppgift i livet och blir vad hon måste bli – soldat, sjöman, läkare, präst, jurist eller något dylikt – är hon både en *god husägare* och en människa som har antydning till magnetcentrum. Men – för att uttrycka det så brutalt som möjligt – om en människa inte tror på något annat än att komma sig fram i det mekaniska livet, anser att detta liv kan tillgodose alla hennes behov och inte bryr sig om något annat, så har hon inget magnetcentrum. Hon kan vara en god husägare men inte riktigt i arbetets mening. Ty i den fulla bemärkelse arbetet ger ordet ”god husägare”, avser det en människa som fyllt sina plikter i det mekaniska livet på ett ansvarsfullt sätt men *inte längre tror på detta liv*. Hon tror inte längre att detta liv leder någon vart men anser att hon under rådande omständigheter måste göra sin plikt. Att inte längre tro på det mekaniska livets förmåga att ge oss allt vi söker är en sak: och att tro att det finns något annat som vi måste söka är något annat, ty detta senare betyder att människan ifråga har magnetcentrum – någonting hos sig som pekar i en bestämd riktning och som inte lyder kompassens vanliga lagar.

Låt oss återigen rekapitulera läran om varat. Först måste en människa befinna sig i det mekaniska livet, ha klarat sig i detta, nått en lämplig ställning i och kunskap om detta liv och därmed vara en god husägare, i stånd att klara av den mänskliga tillvarons vanliga svårigheter och problem – det vill säga arbetet är inte avsett för människor som söker fly undan detta livs bördor. Det är avsett för *normala, skötsamma människor* och börjar från denna nivå av *vara*. Det är mycket viktigt att var och en förstår detta. För det andra måste en människas *vara* ha någon antydning till magnetcentrum i sig. Detta betyder att i arbetets lära om vad *vara* innebär står en människa, som inget magnetcentrum har, vem och vad hon är i mekaniska livet, på en lägre *nivå* av *vara* än en människa, som har magnetcentrum. Här ser ni allesamman att arbetets lära om varat helt och hållet avviker från alla vanliga uppfattningar om *vara*. En människa, som står på den allmänna nivå av *vara* som kallas den gode husägaren och *har* magnetcentrum, står på en högre nivå av *vara* än en människa, som i en vid bemärkelse endast är en god husägare. Än mera: en människa som har magnetcentrum men *inte* står på den gode

husägarens allmänna nivå utan hör till den kategori som kallas "luffare" eller till den som kallas "galning", står på en *lägre nivå* av vara än den gode husägare som *saknar* magnetcentrum. Ännu en gång framhåller jag hur viktigt det är att förstå denna arbetets första undervisning om varat.

Mycket kunde tilläggas här, i detta sammanhang, men vi skall nu gå vidare till att betrakta vad detta arbete säger om vilka tecken som tyder på att varat är i färd med att utvecklas.

Nästa fackuttryck, som används ifråga om kvaliteten eller nivån av en människas vara, förutom att hon äger magnetcentrum, är att varat kännetecknas av att det är en *mångfald*. Och det är just genom att *människans vara är en mångfald*, som man kan förstå dess utveckling. Människan har många olika "jag" inom sig, och detta drag är ett kännetecken på hennes vara. Det *högsta vara* en människa kan nå är att ett enda, bestående "jag" härskar hos henne. Det vill säga varats hela utveckling går i riktning mot att enheten ökar och att *varats enhet* i stället för varats mångfald uppnås. Hela människan skall utgöra *en enda* människa. Men sådana vi är, är vi inte *en* utan *många*. En människa liknar en församling, vari ena stunden en person, i nästa stund en annan reser sig och talar och det inte råder något samförstånd mellan dessa olika personer. En människa liknar ett hus fullt av tjänare, som grälar inbördes, använder en enda telefon och alla talar i husbondens namn. En människa är ett vanskött hus. En människa är en härskara. Likväl finns ovanför henne, på en högre nivå av henne själv, *ett verkligt jag*, vars existens hon ibland känner av, i synnerhet i tillstånd av allvarlig fara eller stor utmattning. Detta enda, bestående och verkliga jag är människans högsta vara, och varje människa har detta inom sig. All *utveckling av varat* i arbetets mening definieras således av närmandet till detta verkliga jag, som förenar allt som finns i henne och är dolt för alla i hennes djup och bortom alla de ledsamma saker hon gör och säger med sin andra sida, detta verkliga jag som hon börjar komma till insikt om först genom själviakttagelsen. En sådan människa i arbetet som börjar känna det, har redan mer av varats enhet. Varför är det så? Det är så därför att hon följer något som redan enar henne. Om ett antal människor tänker och övar detsamma, är de mera enade, och inte bara detta, de är även mera enade var och en inom sig. Bara en lära, som har arbetets kvalitet i sig, kan åstadkomma något slags enande, antingen inom en själv eller med andra. Om ni inser sanningen i den ena eller andra av de läror som hör till arbetet, så föres ni i ert inre till *början av enhet* inom er själva, ty detta arbete leder till enhet med det verkliga jaget, och det är avsett att göra detta. Och snart börjar ni själva se vad det är ni inte kan taga med er – det vill säga negativa tillstånd – ty det verkliga jaget kommer aldrig att nalkas er, om ni inte har provats med avseende på alla själv-känslor.

Därmed har vi en klar definition av vad en högre nivå av vara betyder. En högre nivå av vara betyder ett närmande till varats enhet. Om det inte funnes något ovanför oss, inget mål som kan nås, funnes det heller ingen definierbar utveckling av varat. Men det finns ju ett mål. Och för att nå detta mål är det nödvändigt för människan att följa bestämda anvisningar – det vill säga en undervisning – om hur hon skall nå det. I varje sin del och enskildhet handlar arbetet om att nå detta mål. Ingen högre nivå av vara är möjlig annat än den som nås i livet, förutom genom en tillkommande kraft, som verkar på människan. Varats enhet nås inte genom det mekaniska livets inflytanden. Det nås bara genom inflytanden, som kommer från dem som nått denna högsta utveckling av varat. Det vill säga: *särskild kunskap är nödvändig, som måste tillämpas på varat*. Om ni nu reflekterar på denna undervisning och ser efter vad den handlar om för er själva, så inser ni att den både på den psykologiska och den kosmologiska sidan helt och hållet är inriktad på att höja varats nivå till enheten. Alla de kosmologiska diagrammen leder till enheten. Det är i detta samtal omöjligt att gå in på allt som sagts om detta. Ni vet att ett av de stora handikappen för varats utveckling ligger i *buffertar*, vilka hindrar oss att se inre motsägelser, och att bara långvarig själviakttagelse och uppriktig vilja att förvandlas kan förmå en att se inre motsägelser. Kan ni tänka er att en människa, som är full av buffertar och därmed full av inre motsägelser, kan nå ett högre stadium av varats

enhet? Kan ni tänka er att en människa, som inte har någon självinsikt, kan nå ett högre stadium av enhet i sitt vara? Arbetets fortsatta inverkan genom självakttagelse bryter ner många motsägelser i ens vara och gör många felaktiga uttryck av varat allt mindre möjliga. Ett tecken på större vara är till exempel förmågan att stå ut med andras obehagliga yttringar. Varför är detta ett tecken på större vara? Svaret är att man inte kan göra detta, om man inte hos en själv sett det som man ogillar hos andra. Ett annat tecken på ett större vara är att kunna minnas och behålla sitt mål. Varför är detta ett tecken på ett större vara? Därför att det betyder att man är mer i sina medvetna "jag", som rör sig i riktning mot det verkliga "jaget" hos en. Om man ännu inte lärt sig att misstro och därmed icke identifiera sig med "jag", om vilka man vet att de alltid leder en vilse, hur kan man då förvänta sig att känna mer av varats styrka hos en själv? Man låter då alltid ens vara tagas över att de värsta "jagen" hos en. Då har man inte börjat *välja* – skilja – kasta bort de dåliga och behålla de goda. Om man vill höja sitt varas nivå, måste man se vilken nivå man står på – det vill säga vad slags människa man är under en viss tid – eller rättare sagt, vad slags "jag" man låter taga över en vid olika tillfällen under en viss tid och minnas vad man har iakttagit. Om vad slags "jag" som helst hos en kan störta fram och tala genom ens mun, så är ens vara mekaniskt och kan inte förvandlas. Då har man inget medvetet, som arbetar inom en. Man arbetar då inte med sig själv, och därför gör detta arbete ingen verkan på en, och i viss bemärkelse kan det då sägas att man inte ens existerar.

Identifiering

Vi talar i kväll om identifiering. Vid denna tid måste vi tala mycket om det tillstånd som råder när man är identifierad. Vi måste alla kämpa mot att vara identifierade och vi måste alla motstå det mekaniska livet. Låt mig börja med att ställa denna fråga till var och en av er: "Var placerar ni er förnimmelse av "jag"? Det är som att placera rösten. Ni placerar er förnimmelse av "jag" på mest mekaniska vis, där ni är som mest identifierade. Om ni kunde placera förnimmelsen av "jag" helt och hållet i *själverinringen* och allt vad den betyder, skulle ni inte vara identifierade. Men detta är medveten placering, eftersom ingen kan minnas sig själv mekaniskt. Att minnas sig själv är en medveten akt, en medveten placering av "jaget", vilken till att börja med förutsätter *uppmärksamhet*.

Låt oss därför betrakta *uppmärksamheten*. När ni är uppmärksamma, är ni då identifierade? Börja med *inre identifiering*. En människa kan vara fullt identifierad med sina inre tillstånd. Hon kan vara nedstämd eller rädd eller känna sig sårad eller arg etc. – och helt enkelt *vara* sitt tillstånd. Då är hennes förnimmelse av "jag" och hennes tillstånd ett och samma. Detta är *inre identifiering*. Hennes förnimmelse av "jag" är då placerad i hennes sinnesstämning. Antag nu att hon iakttar sitt tillstånd. Detta förutsätter riktad uppmärksamhet. Som ni vet, försätter den riktade uppmärksamheten oss i mer medvetna delar av centra. Sök klart förstå att ingen kan iakttaga sig själv mekaniskt. Man kan inbilla sig att man iakttar sig själv men gör det inte, lär sig inget nytt om sig själv utan bara går runt i cirklar. Mekanisk självakttagelse är faktiskt en av de mentala vanor som man skall iakttaga. Vi ställer återigen denna fråga: När ni är uppmärksamma, är ni då identifierade? Om man besvarar denna fråga i samband med inre identifiering, betyder den: "När man är identifierad med sitt inre tillstånd och iakttar det, är man då alltså helt identifierad?" Hur kan man vara det?

I arbetet har vi alla inom oss ett mycket mäktigt redskap, som heter icke-identifiering. Men hur lång tid tar det inte för var och en av oss att inse vad det betyder och hur man använder det! Om en människa alltid är identifierad med sitt inre tillstånd för stunden, med sina tankar och sinnesstämningar etc., så kan hon inte förändras. För att en människa skall kunna flytta sig från det läge hon befinner sig i måste hon först dela sig i två. Det vill säga: hon måste kunna iakttaga sitt tillstånd. Om hon är sitt tillstånd, kan ingen förändring inträffa. Om hon delar sig i en iakttagande sida och en iakttagen sida – det vill säga: blir två – så börjar hon bli

i stånd att byta läge, förändras i det inre. Förstår ni hur djup denna idé är? Den visar vägen ut ur det fängelse man sitter i.

Vad gäller att vara identifierad med det mekaniska livet, tag nu ett första exempel som detta: Om ni är mycket uppmärksamma på hästarna i en kapplöpning, där ni satsat era pengar på en viss häst, är ni då identifierade? Svaret blir: ja och nej. I den mån ni är uppmärksamma, är ni icke identifierade. I den mån ni är angelägna om att er häst vinner, är ni identifierade och kan inte vara uppmärksamma. De båda tillstånden – tillståndet av uppmärksamhet och tillståndet av identifiering – kämpar med varandra. Tag ett andra exempel som detta: Om ni har mycket bråttom att skriva klart ett viktigt brev, så är ni identifierade. Men om ni efter flera misslyckade försök inser nödvändigheten av att mycket noga rikta uppmärksamheten på det ni håller på med, så är ni icke identifierade *medan ni befinner er i detta tillstånd av riktad uppmärksamhet*, fastän ni kanske förblir identifierade så att säga i bakgrunden – det vill säga i mekaniska delar av centra kan ni alltså vara identifierade, men eftersom ni har måst förflytta er till mer medvetna delar av centra för att skriva brevet ordentligt, är ni icke identifierade medan ni befinner er i dessa delar. I dessa exempel är människan uppmärksam inom maskinmässigheten. Låt oss göra den anmärkningen att det även är möjligt att vara mekanisk inom uppmärksamheten.

Låt oss nu tala i allmänna ordalag om det tillstånd av vara som kallas identifiering med mekaniska livet. Vad är mekaniska livet? Jag ställer denna fråga icke i en filosofisk eller teoretisk mening, utan i en praktisk. *Mekaniska livet är en rad händelser i olika skalor.* Det är inte saker, människor utan händelser som för dessa saker och människor in i olika förhållanden till er vid olika tider. Pennan på ert bord är inte i sig en händelse men blir del av en liten händelse, när ni lyfter upp den för att signera en check. I denna händelse blir pennan, checkhäftet, bordet, bläcket, ni själva och den person ni skriver ut checken på plötsligt alla förbundna. Detta är en händelse. I nästa stund faller så att säga pennan, checkhäftet och så vidare isär och ligger där stilla och orörliga. Vattenkranen till badkaret är inte i sig en händelse för er annat än när ni tar ett bad eller den läcker. Er säng är inte en händelse förrän ni lägger er i den. Det kanske ligger en spik på er spiselkrans. Den är ingen händelse. Plötsligt vill ni hänga upp en tavla. Då rycks spiken in i en händelse. Er granne i huset intill kanske är en för er okänd person. Han är inte ens en händelse. Men ni får höra att han har kallat er en idiot, och plötsligt inträffar det en händelse mellan er och grannen. Det är höst och löv ligger orörliga på gatan. Plötsligt kommer det en virvelvind, och löven sugts in i en händelse. Ett skeende förenar kringspidda ting, förflyttar dem och går vidare. Betrakta krigets världsomspännande händelse. Det är en händelse i hela mänsklighetens skala. Länderna Storbritannien, Frankrike, Tyskland, Italien etc. är inte händelser i sig, men när kriget plötsligt bryter ut liksom en virvelvind och virvlar dem runt, runt, blir detta en händelse. Kriget samlar ihop människor, förflyttar dem, och när det är över, skingras föremålen, krigets ting, människorna och beger sig alla hem.

Om ni kan börja studera mekaniska livet såsom händelser, så är det ni egentligen studerar lagen om tre krafter, vilken säger att varje manifestation, varje yttring är resultatet av tre krafter. En *sak* är inte en händelse annat än om den är ledare för en av de tre krafterna i en trekraft, och vilken sak eller människa som helst kan vara ledare för någon av de tre krafterna vid olika tider och därmed stå i olika förhållanden till en viss *händelse*. Förstår ni vad detta betyder? Det finns en käpp och två människor. Det finns ingen händelse. Det finns bara en sak och två människor. Sedan börjar de två människorna gräla, och den ena slår till den andra med käppen. Alla tre är nu ledare för krafterna i en trekraft och en yttring – det vill säga en händelse – äger rum. Ni öppnar ett gammalt skåp och finner däri en gammal trasdocka. Den var en gång inblandad i många små händelser. Nu är den bara en sak. Ni stänger skåpsdörren: trasdockan förblir en sak, ingår inte i någon händelse.

För att säga något kortfattat om detta. Mekaniska livet kan och bör betraktas såsom en serie händelser, inte såsom saker och människor, såsom blott synliga föremål. Om man kan se vad

det är man fångas in i som ett särskilt slags händelse, så är det en akt av uppmärksamhet att utföra och gör det möjligt att inte vara så starkt identifierad med det. Människan har kommit till med sitt liv – med alla de händelser som möjligen kan inträffa med henne. Händelser finns på olika skalor. Ställ er nu frågorna: ”Vad slags händelse är jag nu mitt uppe i? Är jag helt identifierad med den?” Detta framkallar er uppmärksamhet. Detta hindrar er från att vara så identifierade med händelsen. Mekaniska livet håller människan sovande och drar all hennes kraft ur henne genom ett antal återkommande slags händelser, slitna och nötta, som hon alltid identifierar sig med. Men var och en måste gå in i dem om och om igen och bör gå igenom så många som möjligt av dessa huvudnummer och mindre attraktioner i denna stora cirkus på jorden, som det mekaniska livet är, för att ha mycket material registrerat i de egna centren, många erfarenheter, ty annars är det inte möjligt att få den nödvändiga kontrasten mellan mekaniska livet och detta arbete. Det vill säga: en människa som inte vet något om mekaniska livet, ser ingen större skillnad mellan detta och arbetet och har därför ingen grundval för sin uppfattning om de egna inre motsatsernas kontrast och spänning. Hon fattar då mekaniska livet och arbetet på samma skala. Om man inom sig kan draga sig tillbaka från någon händelse av det slag man brukar vara identifierad med och försöka beskriva den i ord – såsom: ”Det här är att vara upprörd när man beskylls för något man inte har gjort.” ”Det här är att förlora självbehärsningen.” ”Det här är att känna sig kränkt av en förolämpning.” ”Det här är att känna sig åsidosatt.” ”Det här är att ha förlagt något.” ”Det här är att känna sig besviken.” ”Det här är att ställa till det för sig.” ”Det här är att komma för sent.” etc. etc. – så blir man inte så starkt identifierad.

Nicoll, ss. 40-42, 160-162, 164-171.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2017 – år 68 Aqu. –
och tackar hjärtligast för allt det stöd som influtit.**

Gurdjieff:

”Allt är möjligt i den mån vi minns varför vi är här.”

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapsstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k

ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå hål på de lögnen som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditonsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!